

เกิดมาในชาตินี้เป็นชาติที่ล้างป่าช้าของตัวเอง สัตว์ทั้งหลายเป็นอย่างไรเราไม่กำหนดกฎเกณฑ์ แต่มากำหนดตัวเองว่ามาล้างป่าช้าในชาตินี้ หายสงสัยว่าตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน ๆ สูงต่ำประการใดบ้างหมดโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความพอแล้วด้วยความอัศจรรย์ภายในจิตดวงนี้

ที่นี้พอ เมื่อจิตพอแล้วปล่อยหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วไม่มีอะไรเหลือเลย ปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง ตั้งแต่บัดนั้นมาวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เป็นวันปล่อยสมมุติ วางสมมุติ ทิ้งป่าช้า จะไม่กลับมาเกิดอีก ตายก็เหมือนกัน ตายก็ไม่กลับมาตายอีก จะตายเฉพาะชาติที่กำลังแบกหามขันธอยู่ที่นี่ พอขันธนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วก็สลัดที่เดียวเลย นิพพานไม่ถาม ไม่ได้ประมาทนะ ไม่ถามนิพพาน พระพุทธเจ้าก็พระองค์ พระสงฆ์สาวกก็พระองค์ที่เป็นพระอรหันต์ ถึงนิพพานแล้วด้วยกันท่านไม่ถามกัน เป็นอันเดียวกันหมดทีเดียว

ลงมหาวิมุตติ เหมือนกับน้ำมหาสมุทร ฝนตกมาจากเมฆก้อนใด ๆ ลงในน้ำมหาสมุทรหมด ไม่ได้ตัดได้เลือกว่าฝนเม็ดนี้มาจากเมฆก้อนนั้น ๆ ฝนก้อนนั้นไม่มี ลงเป็นน้ำมหาสมุทร อันนี้ความเพียรของเราตั้งแต่เริ่มปฏิบัติมากน้อยเพียงไรก็ได้คำนึง ลงในน้ำมหาวิมุตติมหานิพพานหมดโดยสิ้นเชิง หายสงสัยตั้งแต่บัดนั้นมาเป็นเวลาดูเหมือน ๕๗-๕๘ ปีแล้วมั่ง นั้นละวันคว้าวัจฉาภายในจิตใจได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ไม่มีอะไรเหลือเลย สว่างจ้าตลอดเวลา

ท่านว่านิพพานเที่ยง คือจิตที่หมดสมมุติแล้ว เป็นจิตธรรมชาติ จิตธรรมชาตินี้ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยงก็ได้ จิตเป็นธรรมชาติก็ได้ เมื่อถึงขั้นนี้แล้วก็หมด ไม่มีอะไรที่จะคิดเปลี่ยนแปลงว่ามากกว่านี้น้อยกว่านี้ไม่มี พอ พอด้วยความบริสุทธิ์ใจ จึงว่าเปิดโลกธาตุ หายห่วง เรียกว่ามาล้างป่าช้าในชาตินี้ก็ไม่ผิด เพราะจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว แน่อยู่ในหัวใจเจ้าของเอง ไม่ได้ไปถามผู้ใด เป็นขั้นในเจ้าของ

จิตเวลาล้มลุกคลุกคลานมันก็ล้มของมัน แต่เวลาพลิกตัวได้แก้ไข อบรม หรือฝึกหัดอยู่ตลอดเวลา มันก็ดีขึ้นได้ ตีตขึ้นจนกระทั่งถึงขั้นฟ้าดินถล่ม จากนั้นก็หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง นี้เรียกว่าเกิดมาในชาตินี้มาล้างป่าช้า การเกิดของเจ้าของมากก็ปกติกลับมาล้างในชาตินี้ แล้วจะตายอีกเท่าไรก็ล้างหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย เวลานี้

ก็ยังมีเหลือแต่กรรมในใจ ธาตุชั้นนี้ก็เหมือนธาตุชั้นธรรมดาเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่ที่จิตนั้นไม่เหมือน จิตนี้หมดอะไร โดยประการทั้งปวง สว่างจ้าทั้งกลางวันกลางคืนอยู่อย่างนี้ นี่เรียกว่าจิตเป็นธรรมชาติแล้ว

เวลานี้อยู่ด้วยจิตเป็นธรรมชาติ หายห่วงทุกอย่าง ไม่สนใจว่าจะเกิดจะตายที่ไหนต่อไปอีก เรียกว่ามาล้างปาชา หมดโดยสิ้นเชิง สมเจตนาที่อุตสาหัพยายามประกอบความพากเพียรมาตั้งแต่วันบวช เอาจนกระทั่งถึงวันนิพพาน เทียง พอใจ มาถึงขั้นพอใจ ชาตินี้เป็นชาติที่พอใจทุกอย่าง ไม่คำนึงถึงเรื่องความเกิด ความตาย เกิดแล้วจะไปตาย ที่ไหน ตายแล้วจะไปเกิดไหนเหมือนแต่ก่อนไม่มี หมดโดยประการทั้งปวง เหลือแต่ธรรมชาติที่วันนิพพานเทียง ก็คือ จิตเป็นธรรมชาติ

**จิตนี้เมื่อเข้าถึงตัวเต็มที่แล้วเป็นธรรมชาตินะ** มีชีวิตอยู่ก็ว่าจิตบริสุทธิ์ พระอรหันต์อย่างนี้ท่านมีขันธอยู่ จิตบริสุทธิ์มีธาตุมีขันธอยู่ พอธาตุชั้นรพังลงไปแล้วจิตนี้ก็เหมือนธรรมดา เพราะเป็นธรรมดาแล้วตั้งแต่ยังไม่ตายนั่นละ จิตเมื่อฝึกให้เต็มที่แล้วก็เป็นธรรมดาให้เจ้าของได้เห็นชัดๆ อยู่ในท่ามกลางแห่งขันธห้า ซึ่งเป็นของเน่าเฟะ อยู่ทั้งเขาทั้งเรา แต่จิตดวงนั้นเป็นจิตธรรมดาไม่มีคำว่าเน่าเฟะเหมือนร่างกายทั้งหลาย ถึงขั้นนี้แล้วไม่มีกาลสถานที่ เวลา เวลา การเกิด การตาย สูงต่ำ ไม่มี หมดโดยประการทั้งปวง เกิดมาชาตินี้จึงว่าเป็นชาติสุดท้ายของเรา หมดทุกอย่าง ไม่มีอะไรสงสัย

เพราะฉะนั้นการช่วยเหลือโลกเราจึงช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย มีเท่าไรทุ่มลงหมด เราไม่มีอะไรเหลือติดตัว ติดวัดนะ ในวัดนี้ไม่สั่งสม มีอะไรๆ สละออกหมดเลย เหลือแต่หัวใจที่เต็มไปด้วยเมตตาเท่านั้นที่สั่งสอนโลกอยู่เวลานี้ ทีนี้ถ้าหากการเป็นกับการตายนั่นเป็นธรรมดาแล้วการเป็นการตายมีน้ำหนักเท่ากัน อีกประการหนึ่งก็คือว่า การเป็นอยู่นี้แบกธาตุแบกขันธพาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่าย เมื่อสลัดอันนี้ลงไปแล้วธาตุชั้นอันนี้ก็หมดภาระไป เพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าไม่มีโลกเข้ามาเกี่ยวข้องแล้วไปเลย อยู่หาอะไรอยู่แบกธาตุแบกขันธ

**ที่อยู่นี้ก็เพื่อพี่น้องสัตว์ทั้งหลายทั่วโลกธาตุ** เป็นผู้หวังยังไม่พอ ยังต้องหวังผู้อื่นช่วยอยู่ ไม่เป็น **อดตา หิ อดตโน นาโต** ยังต้องหวังพึ่งผู้อื่น เพราะฉะนั้นการหวังพึ่งผู้อื่นก็เข้ากับการเมตตาสงเคราะห์โลก เราก็สงเคราะห์ไปอย่างนั้นๆ ละ สำหรับเจ้าของเองหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือแล้ว หมดจริงๆ ไม่คำนึงถึงเรื่องความเกิด

ความตาย หมดไปตามๆ กันแล้ว นี่ละการ  
ประพตติปฏิบัติธรรม ขอให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติ

ธรรมนี้เป็นธรรมสวากขาตธรรมของ  
พระพุทธเจ้า เป็นศาสดาองค์เอกมาสอนโลก  
จะผิดไปที่ไหน ขึ้นชื่อว่าศาสดาองค์เอกนำธรรม  
มาสอนโลกต้องถูกต้อง เรียกว่าสวากขาตธรรม  
ตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น ขอให้พากันตั้งใจปฏิบัติ  
ให้ชอบธรรมเถอะ ทางที่ถูกต้องจะใกล้เข้ามา  
ชิดเข้ามา ก้าวออกไปหนึ่งก้าวสองก้าวใกล้ความ  
สิ้นทุกข์ไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์  
หมด ความทุกข์ทั้งหลายไม่มีเหลือ เหลือแต่  
ธาตุขันธ์ ธาตุขันธ์ดับไปแล้วจิตก็เป็นธรรมธาตุ

นี่ละจิตเป็นธรรมธาตุจิตสุดขีดสุดแดนสุด  
สมมุติทั้งหลายแล้วจิตนี้เป็นธรรมธาตุ จะเรียกว่า  
จิตไม่ได้ละ เป็นธรรมธาตุ นี่ละการปฏิบัติธรรม  
ให้ตั้งใจปฏิบัติให้เห็นอย่างนี้ อย่าพากันโลเล  
โลกเลก ตื่นลมตื่นแฉ่งตื่นมิดตื่นแฉ่งตื่นสว่าง  
มันมีมาตั่งกับตั่งกัลป์แต่กาลไหนๆ ส่วนการเกิด  
การตายของเราก็แบกหามกันไปตามมิดตามแฉ่ง  
ที่นี้สลัดอันนี้ออกด้วยความยึดถือมิดแฉ่งเดือน  
ดาวตะวันอะไรนี้ออกจากใจหมด ขาดสะบันจากใจ  
ใจก็เป็นใจที่บริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้น นั่นละพ้นจาก  
ทุกข์พ้นที่ใจ ไม่ได้พ้นที่ไหน





ขอให้ท่านทั้งหลายจำให้ดี เกิดมาชาตินี้ ก็หมดละ ในชาตินี้หมดกรรมละ จะก้าวไปที่ไหน ความรู้สึกคือจิตไม่คิด จะก้าวถอยกลับก็ไม่มี จะก้าวหน้าต่อไปอีกก็ไม่มี พอแล้วด้วยความ รื่นเริงบันเทิง พอแล้วด้วยความอัศจรรย์ภายใน จิตนี้ถูกต้อง อย่างอื่นไม่มี การประกอบความ พากเพียรก็เปลี่ยนอิริยาบถ แล้วพิจารณาธรรม ทั้งหลายลึกลงตื้นหยาบละเอียดไปเท่านั้น เช่นเดิน จงกรม อย่างพระพุทธเจ้าท่านก็เดินจงกรม พระ สาวกทั้งหลายท่านสิ้นกิเลสแล้วท่านก็เดินจงกรม

การเดินจงกรมของท่านนั้นเป็นการ เปลี่ยนอิริยาบถหนึ่ง เป็นการพิจารณาธรรม ลึกลงตื้นหยาบละเอียดกว้างแคบทั้งหลายหนึ่ง พระสาวกก็เหมือนกันท่านไม่ได้เดินจงกรมเพื่อ ละกิเลสถอนกิเลส เหมือนพวกเราทั้งหลายที่หาบ แต่กิเลสอยู่นี้ ท่านหมดกิเลสแล้วท่านเดินด้วยความ หมดกิเลส ยืนเดินนั่งนอนด้วยความสิ้น กิเลสไม่มีอะไรเหลือภายในพระทัยภายในใจของ พระพุทธเจ้าเลย

นั่นละที่เราเรียกว่า **พุทธัง สรณัง คจฺจามิ ธมฺมํ** ก็คือธรรมอันเลิศ **สงฺฆัง สรณัง คจฺจามิ** ก็คือ พระสงฆ์ประเภทนี้เอง ประเภทที่ว่าสิ้นกิเลสแล้ว

เป็น**สงฆ์**ของพวกเขา **สรณ คจจามิ** ขอให้พากันปฏิบัติให้เป็นสรณะของตัวเองก่อนนะ ปฏิบัติตัวเองให้เป็นที่พึ่งของตัวเองอย่างสมบูรณ์แล้วก็เป็น**สรณ คจจามิ** ต่อจากนั้นก็**สรณ** ของโลกต่อไป ให้พากันจำเอานะ

เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เปิดโลกธาตุ

วัดนี้ก็เป็นวัดที่ระลึกของเรา แต่ก่อนเราขึ้นไปอยู่บนเขา ข้างล่างสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ไม่มี มากี่ขึ้นบนเขา ข้างบนอากาศดี เรียกว่าดีมาก ขึ้นอยู่บนหลังเขาแล้วอากาศรู้สึกว้าวแล้วเบาอยู่บนหลังเขา ไปภาวนาอยู่ที่นั่น อันนี้มาปลูกสร้างทีหลัง วัดนี้ก็ลืมไม่ได้อีกเหมือนกัน นี่ละฟาดกิเลสพังทลายลงบนเขาภูนี้แหละ เราไม่ได้ลืมนะ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เวลา ๕ หุ่่มพอดี อยู่บนหลังเขา ฟัดกิเลสขาดสะบั้นลงไปอยู่บนหลังเขาภูนี้ **เราไม่ลืมนะ จึงเป็นวัดที่สำคัญมากในชีวิตของเรา** มาภาวนาอยู่เรื่อย ๆ เพราะเห็นว่าอากาศมันดีมาบ่อย ตอนนั้นท่านอาจารย์กงมา ท่านอยู่ที่นี้ มาภาวนาอยู่ที่นี้

นี่ละกิเลส พุดให้มันชัดเจนว่าเป็นวัดที่ลืมไม่ได้จนกระทั่งวันตาย **กิเลสขาดสะบั้นลงบนหลังเขา วัดดอยธรรมเจดีย์ ไม่ลืม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ กิเลสพังลงจากใจเป็นเวลา ๕ หุ่่มพอดี** เหมือนฟ้าดินถล่มนะ เพราะฉะนั้นวัดนี้เราจึงลืมไม่ได้ ตั้งแต่นั้นมาจิตก็สว่างจ้า บอกให้ตรงไปตรงมาเลย คือหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์นี่เอง เป็นที่สงบสงัด บิณฑบาตก็ไปบ้านนาสีนวล เดินบิณฑบาตลงไปนี่ดูเหมือนชั่วโมงกับ ๒๕ นาที หรือเฝงมลิ้ม ๆ คือเดินลงไปนี่ทั้งไปทั้งกลับดูเหมือนชั่วโมง ๒๕ นาที ถ้าจำไม่ลืม ไกลอยู่นะจากนี้ไปวัดนาสีนวล ดูเหมือน ๓ กิโลเมตร เดินตัดเขาลงไป

นี่ละที่ว่าวัดนี้เป็นที่ระลึกไม่ลืมก็คือวัดดอยธรรมเจดีย์ บนหลังเขาวัดดอย กระต๊อบเล็ก ๆ เรามาที่เรเราต้องขึ้นไปทีนั้น เดียวนี้กระต๊อบนั้นดูเหมือนจะรื้อไปแล้วมั้ง เล็ก ๆ อยู่ที่หน้าพระยืน พระอยู่ข้างบน กระต๊อบเล็ก ๆ หันหน้ามาทางพระ เรามาอยู่ที่นั้น นั่นก็เวลา ๕ หุ่่มพอดี กิเลสขาดสะบั้นลงไปเป็นเวลา ๕ หุ่่ม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เพราะฉะนั้นจึงเป็นวัดที่ลืมไม่ได้เลย การบำเพ็ญนี้สะดวกมาก ทั้งคืนทั้งวันสงบเงียบเลย ตั้งหน้าตั้งตาภาวนาจริง ๆ มาอยู่ที่นี้



นี่ก็ขอให้ภาวนากันนะพระเรา อย่าอยู่เฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร  
นั่งที่เหนย็นดินนั่งนอนให้มีสติติดแนบอยู่กับตัว ถ้าสติมีแล้วกิเลสจะไม่เกิด กิเลส  
จะเกิดทางสังขาร สังขารนี้จะเกิดมาจาก **อวิชชาปจฺจยา** แล้วก็ **สงฺขารา** อวิชชา  
หนุนให้เกิดเป็นสังขาร กิเลสสังขารสมุทัยขึ้นมา เมื่อมีสติแล้วสังขารก็ไม่เกิด จิตก็  
สงบร่มเย็นได้ นั่นละการภาวนา ให้พิจารณาพิจารณา วัดนี้ก็เป็นวัดสำคัญของเรา  
วัดหนึ่ง เป็นวัดที่เราลืมไม่ได้เหมือนกันวัดนี้ ตั้งแต่นั้นมาก็ไปมาเรื่อย ท่านอาจารย์  
กงมาท่านอยู่ที่นี่

นั่นละที่ทรงมรรคทรงผลทรงอยู่กับสติเป็นความเพียร ถ้ามีสติแล้ว  
กิเลสไม่เกิด กิเลสจะเกิดทางสังขาร พอเราเพลินนี้สังขารจะเกิด เพราะเกิดจาก  
อวิชชา **อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญฺณ** ไปเรื่อยติดต่อกัน  
สืบเนื่องกันไม่มีสิ้นสุด ถ้าสติไม่มีเกิดตลอด กิเลสเกิดตลอด ธรรมไม่มีทางเกิด  
ได้เลย เวลาสติมีอยู่แล้วกิเลสก็ไม่เกิด ใจก็มีความสงบร่มเย็น จากนั้นก็สว่างไสวได้  
นั่นละนักภาวนาให้เป็นอย่างนั้น

เพียงแต่มานั่งภาวนาเฉยๆ สักแต่ว่านั่งไม่พิจารณาการดำเนินของ  
ตัวเองไม่เกิดประโยชน์ การภาวนาสติเป็นสำคัญมากที่สุดทีเดียว ถ้าขาดสติไปเมื่อไร  
นั่นละคือขาดภาวนา จะนั่งก็เป็นหัวตอ จะนอนก็เป็นขอนซุง จะเดินก็เป็นตุ๊กตา  
เคลื่อนไหวไปมาเท่านั้น ไม่เกิดประโยชน์ถ้าไม่มีสติครอบงำที่หัวใจ ถ้าใจมีสติ  
อยู่ที่ไหนเป็นความเพียร กิเลสเกิดไม่ได้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจพิจารณาอย่างนั้น  
นี้ได้ดำเนินมาหมดแล้วจึงได้มาเล่าให้หมู่เพื่อนฟัง ไม่ใช่มาเล่าสู่สม์สู่หมา

สติเป็นสำคัญมากในการประกอบความพากเพียร หรือหน้าที่การงาน  
ทุกอย่าง ถ้าขาดสติการงานผลก็ไม่สมบูรณ์ ถ้าสติดีแล้วการงานก็เป็นไปเพื่อ  
ความเรียบร้อย ยิ่งการภาวนานี้เหมือนกัน การภาวนายังใช้สติมากมาย จากนั้นก็

มีปัญญาพิจารณาสอดส่อง ถ้าไม่มีปัญญาก็เอาอีก  
แหละ แต่อย่างไรก็ตามขอให้มึสติ สติรวบรวมทุกสิ่ง  
ทุกอย่าง ปัญญาความแยกคายทั้งหลายจะค่อย  
เกิดขึ้นจากสติเป็นพื้นฐาน ถ้าไม่มีสติไม่ดี

นี่เราก็แก่แล้วนะ ผมอายุกำลังจะ ๙๕ เต็ม  
แล้ว ๙๔ ปีกับ ๕-๖ เดือนแล้วมั้ง อยู่ไม่นานก็จะไป  
แล้วแหละ เพราะมันมาถึง ๙๔ ปี ๖ เดือน กำลังจะ  
๙๕ ปีแล้ว บวชมานี้ก็ได้ ๗๓-๗๔ ปี ออกปฏิบัติ  
ตั้งแต่พรรษา ๗ พอเรียนจบเรียบร้อยตามความ  
มุ่งหมายแล้วได้พรรษา ๗ ก็ออกปฏิบัติตั้งแต่บัดนั้น  
จนกระทั่งปานนี้เรื่อยมา มีแต่พึดกับกิเลสทั้งนั้นๆ  
เป็นเวลา ๙ ปีตั้งแต่ออกพรรษา ๗ ออกปฏิบัติ ขึ้น  
เวที่พึดกับกิเลสจนกระทั่งพรรษา ๑๖ วันที่ ๑๕  
พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลา ๕ ทุ่ม นั้นเป็นเวลาตัดสินใจ  
**คือผลรายได้อันสมบูรณ์ของใจที่เกิดขึ้นจาก  
การภาวนา ก็มาเกิดที่นี่ ไม่เกิดที่ไหน เกิดที่  
วัดดอยธรรมเจดีย์นี้**

เมื่อปลายวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑  
กิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจบนหลังเขาภูพาน





“

“อัฐิของท่านกลายเป็น  
พระธาตุนะเจ้าคุณเขียน  
ถ้าอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้ว  
แน่นอน”

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒  
ช่วยเหลือจนตั้งเนื้อตั้งตัวได้

หลวงปู่เขียน  
ฐิตสีโล

วัดรังสีปาลีวัน อำเภอคำม่าง  
จังหวัดกาฬสินธุ์



หลวงปู่เขียน นี่ก็กลายเป็นพระธาตุ ท่านอยู่ธรรมดาท่านเจียบนะ ท่านลาออกมาอยู่ภาวนา ท่านส่งพระเถร มาหาเรา ส่งองค์นี้มาแล้วขอองค์นั้นกลับคืนไปส่งองค์นี้มาอีก เราก็ไม่ทราบเหตุผลอะไร ที่ไหนได้เวลาตายอัฐิ ท่านกลายเป็นพระธาตุ เราสืบถามเพราะเหตุไร โอ๊ย เทปเราอยู่ในนั้น กลางคืนท่านฟังเทศน์ใครไปยุ่งได้เมื่อไร ไปยุ่ง ไม่ได้นะ พอดตก้าเข้ามาท่านจะเอาเทปเราจะไปฟังอ้อดๆ อยู่คนเดียว จึงมาได้ อ้อ อย่างนี้เอง ท่านส่งพระเถร ท่านมาวัดนี้ แล้วเอาองค์นี้ไปเอาองค์นั้นมาอยู่อย่างนั้นละเรื่อย ๆ เราไม่ทราบเหตุผลต้นปลายอะไร เวลาทราบทีหลัง ว่าอัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุ เป็นอย่างไรบทเวลาถามดูจริงๆ โอ้ เทปเราเต็มอยู่ในกุฏิท่าน พอด้าท่านจะเปิดเทปฟัง ตลอด เราจึงว่า โอ๊ย ท่านสนใจปฏิบัติมาตั้งแต่นั้น **อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุนะเจ้าคุณเขียน ถ้าอัฐิกลายเป็น พระธาตุแล้วแน่นอน**แน่นอนในสายตาประชาชน

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ช่วยเหลือจนตั้งเนื้อตั้งตัวได้



“

เอาละนะ จะกลับละ  
ไม่มีอะไรจะเตือนกันหรือคณะ  
กรรมฐานใหญ่เหมือนกัน”

หลวงตากล่าวกับหลวงปู่บุญจันทร์ คราวเยี่ยมอาพาธ  
ณ วัดป่าสันติภาวาส จากหนังสือหยดน้ำบนใบบัว

## หลวงปู่บุญจันทร์ กมโล

วัดป่าสันติภาวาส อำเภอไชยวาน  
จังหวัดอุดรธานี

เออใช้วัดไชยวาน **ท่านบุญจันทร์ นั้นก็ลูกศิษย์ละ** ท่านบุญจันทร์ลูกศิษย์ ท่านป่วยหนักเราก็ไปเยี่ยมนะ ท่านบุญจันทร์เวลาท่านป่วยหนักเราไปเยี่ยม ไปเยี่ยมพอดีแล้วเราก็ดูอาการ อาการเพียบมากน่าจะไม่พ้นวันพรุ่งนี้ไป วันพรุ่งนี้เราจะมาว่าอย่างนั้นนะ พอฉันเสร็จแล้วเราจะมา เหมือนที่ท่านรอ ลมหายใจรอเราอยู่นะ พอฉันเสร็จแล้ว เราก็ออกเดินทางไปแล้ว ท่านเหมือนว่าหายใจรอเรา พอเราไปถึงปั๊บ ยังอยู่นะเราว่า พอไปเข้าไปถึงตัวเลย ยังอยู่นะ มาถึงแล้ว ทีนี้พอเรายืนอยู่นะ เรายังไม่นั่งนะ ยังอยู่นะ ลมหายใจคอยกันนี่นะ เราว่าอย่างนั้นละ พอเราไปยืนอยู่นี้ดับ ขณะนั้นเลย พอเราไปถึงไปยืนดู อ้อ..ยังอยู่ เพียบมาก แล้วพอว่าอย่างนั้นดับเดี๋ยวนั้นเลยนะ เหมือนว่าลมหายใจ คอยเรา..ท่านบุญจันทร์

เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓ ลมหายใจคอยเรา



“

ลูกศิษย์กันกุฎิของหลวงปู่มั่น  
ใครจะเกินอาจารย์เจี๊ยะ”

เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๖  
ถึงนิพพานแล้วไม่ตายไม่เปลี่ยนแปลง

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท

วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อำเภอสามโคก  
จังหวัดปทุมธานี

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงอาจารย์เจี๊ยะผ้าขี้ริ้วห่อทองนะ **ลูกศิษย์ก้นกุฏิของหลวงปู่มั่นใครจะเกินอาจารย์เจี๊ยะ** ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนพ่อกับลูก ท่านเมตตามากทีเดียว ทางนี้ก็เป็นนิสัยแจ่ม ท่านก็นิสัยเด็ดเดี่ยวทุกอย่าง เข้ากันได้ผางเลย ๆ เวลาคุยกันเหมือนพ่อแม่กับลูกคุยกัน พอมีอะไรอะอะนี่เปรี้ยวปร่า ๆ หลวงปู่มั่นชดหน้าผาก อาจารย์เจี๊ยะ ใส่กันเปรี้ยวปร่า ๆ สักเดียวเงยบเลย ลงมา “เรื่องอะไรตะกั้งนี้” “อ้อไปทำไอ้ นั้น ผิด ท่านก็เขกเอาละซี” ท่านไม่เห็นที่ท่านดินะ ท่านพูดเป็นธรรมทั้งนั้น เราฟังหมด

วันที่ ๒๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๖ ถึงนิพพานแล้วไม่ตายไม่เปลี่ยนแปลง

**จิตท่านก็ภูมิสูงสูงเต็มทีละจิตอาจารย์เจี๊ยะ** เคยเล่าภาวนาให้ฟังตั้งแต่อยู่กับหลวงปู่มั่นด้วยกันจิตท่านเป็นมาตั้งแต่ต้นนะ ออกบวชทีแรกก็เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์กงมา แล้วก็ติดสอยห้อยตามเข้ามาถึงพ่อแม่ครูอาจารย์มั่น จากนั้นก็พันกันมาเลย จิตท่านดี นี่ท่านก็เสียไปแล้ว ก็ให้ท่านบุญช่วยเป็นสมภารแทน ประชุมกัน ให้เราเป็นประธานการประชุม เราก็ถามองค์ไหนบ้างที่จะเป็นที่ไว้วางใจได้สำหรับวัดนี้ ท่านก็ชี้บอกท่านบุญช่วย เป็นผู้ตั้งออกตั้งใจดีตลอดมา เราก็เลยมอบให้ท่านบุญช่วยเป็นสมภารวัดปทุมธานี แทนอาจารย์เจี๊ยะที่เสียไป

เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ เมื่อปฏิบัติดีอยู่แล้วอย่างมาจน



“

“อย่าว่าแต่กรรมยุต มหานิคาย  
ผู้อื่นก็มีสิทธิ์เหมือนกัน”

เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐  
การสอนนี้ไม่ผิด

หลวงปู่ชา  
สุภทโท

วัดหนองป่าพง อำเภอวารินชำราบ  
จังหวัดอุบลราชธานี

อย่าว่าแต่ธรรมยุต มหานิคาย ผู้อื่นก็มีสิทธิเหมือนกัน สังคมยอมรับแล้ว ท่านไม่ให้ญาติติ อย่างอาจารย์ชา นี้อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ นี้อัฐิศิษย์หลวงปู่มั่น มาหนองผือ ได้มาพบกันที่หนองผือ อาจารย์ชา วัดหนองป่าพง ท่านมาศึกษาอบรมอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่วัดหนองผือ ตอนนั้นเราอยู่ที่นั่น จากนั้นท่านก็มาเยี่ยมเราที่นี่ เราไปเยี่ยมท่านไม่พบเพราะท่านไม่อยู่ แล้วท่านก็มาหาเราอีก อาจารย์มี โคราซ ก็อัฐิกลายเป็นพระธาตุเหมือนกัน มีสิทธิเหมือนกันดังท่านพูดเห็นไหมล่ะ ใครตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ชื่อนามตั้งไว้อย่างนั้นแหละ ตั้งแต่เปิดแต่ไก่มันก็ยังมีชื่อ ท่านว่า สังคมยอมรับแล้ว ธรรมยอมรับแล้ว เอาเถอะ ท่านว่าฉัน ท่านไม่ให้ญาติตินะท่านเหล่านี้ ฝ่ายมหานิกายจึงยังมากอยู่ ท่านไม่ให้ญาติติ ประโยชน์จะคับแคบไม่กว้างขวาง เห็นไหมท่านพูดเพื่อประโยชน์ส่วนรวมทั้งนั้น

ฝ่ายมหานิกายมีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้นนะ ผู้ใหญ่ๆ คือท่านห้ามไม่ให้ญาติติ ท่านเหล่านั้นเคารพหลวงปู่มั่นอยู่แล้วก็ยอมรับๆ เพราะฉะนั้นฝ่ายมหานิกายจึงแตกกระจายออกไปอย่างว่า เป็นมรรคเป็นผลทั่วกันไปหมด นั่นท่านคิดถึงประโยชน์ส่วนรวมส่วนใหญ่นะ

เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐ การสอนนี้ไม่ผิด



พระอาจารย์ประสพไชย กันตสีโล



พระอาจารย์อนันต์ อภิญาโน



พระอาจารย์อัครเดช ธีรจิตโต



“

“เอ้อ เอะอะไรใช้ได้แล้ว

นั่นละคานอวิชชา

ตั้งแต่นั้นมาเราก็หายสงสัย”

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐  
คานอวิชชาหัก

หลวงปู่บัว  
สิริบุญโณ

วัดป่าหนองแซง อำเภอหนองวัวซอ  
จังหวัดอุดรธานี



งานหลวงปู่ขาว ดูเหมือนงานทำบุญอายุหรือใจ เข้ากันได้สนิท  
เลยนะ นั่นละที่ว่าคานกุกุหัก กุกุหลวงพ่อบัว ท่านเตรียมพร้อมไว้แล้วว่า  
เราจะไป เพราะถามกันแล้วว่า ถ้าหลวงพ่อบัวไปเราจะไป ทางโน้นก็ว่า  
ถ้าอาจารย์มหาบัวไปอาตมาก็จะไป ถ้าอาจารย์มหาบัวไม่ไปอาตมาไม่ไป  
จะไปเพราะอาจารย์มหาบัวเท่านั้นว้างั้น อันนี้ก็บอกว่า เราจะไปเพราะ  
หลวงพ่อบัวเท่านั้น รับกันเลย ไป ออกจากนี้ไปนิมิตทางโน้น ทางโน้น  
ก็บอกว่า ไป ออกจากนี้ คือนิมิตท่านแล้ว มากี่มาที่นี้ ท่านก็ทราบแล้ว  
เตรียมพร้อม กุกุของท่านอยู่นั้น กุกุเราอยู่นี้ คือเตรียมพร้อมไว้แล้ว  
หลวงพ่อบัว นี่ละเรื่องมันเอาชัดๆ เลยนะ เพราะเราบอกแล้วว่า เราตั้งใจจะ  
ไปหาหลวงพ่อบัวอย่างเดียว งานนี้เป็นต้นเหตุเท่านั้น



พอไปคุยกันพอสมควร ลูกศิษย์ลูกหาพระเถรเต็มไปหมด พอเสร็จเรียบร้อยแล้วพระเถรเลิกไป เอาละ  
เลิกกันไปหมด จะคุยธรรมะกับหลวงพ่อบัว บอกเลย เรามาที่นี่เพื่อหลวงพ่อบัวเท่านั้น มันชัดอยู่ในหัวใจ เราบอก  
ตรงๆ เลย พอเสร็จแล้วก็ สองต่อสองละทีนี้เอากันละ ขึ้นไป เอ้า ภาวนาตั้งแต่เป็นตาปะขาวมาบวชที่แรกเล่าจนมา  
ถึงปัจจุบันนี้เป็นยังไง เอา เล่ามา เราจะฟังให้ชัดเจน เราตั้งใจตลอด เรายังไม่สะดวกใจนะเราบอกตรงๆ เลย เอา  
วันนี้เปิดให้เราฟัง ท่านก็เล่ามาโดยลำดับๆ ๗ จนกระทั่งถึงจุดปัจจุบัน พอจุดนี้แล้วหยุดก็ัก แล้วเป็นยังไงละถึงนี้แล้ว  
แล้วเจ้าของเข้าใจว่าไง เข้าใจว่าสิ้นแล้ว เข้าใจว่าสิ้นกิเลสแล้ว นั่นละเป็นอย่างนั้น

สองต่อสองนะนี่ พอไปถึงจุดนั้นแล้วหยุดก็ก เออๆ เล่าต่อไปซิ หายเจ็บ สุดเท่านี้ แล้วเข้าใจว่ายังไงล่ะ เข้าใจว่าสิ้นแล้ว สองต่อสองมันก็พูดกันได้ชัดเจน อ้อ แล้วกัน เออ ที่นี้เราไม่ได้บอกว่าสิ้นไม่สิ้นละ เราไม่บอก เออ ที่นี้เป็นอย่างนี้แล้วให้พิจารณาอย่างนั้นๆ นะ เราบอกเลย เพราะมันไม่สิ้นนี่ ทางเดินมีอยู่แต่ไม่ไป มันปิดตาหาทางไปไม่ได้ เราก็เปิดทางให้ แล้วห้ามเลย ห้ามไม่ให้หลงตาลงไปศาลา ผมมานี้ผมมาเพื่อหลงตาเองนะ งานนี้ผมไม่ถือสำคัญอะไร แต่การลงไปงานผมไป การเทศนาว่าการพอควรเทศน์ก็เทศน์ ไม่ควรเทศน์ก็ไม่เทศน์ แต่หลงตาไม่ให้ไป

ตั้งแต่นี้ต่อไปเอาให้เต็มเหนี่ยววันนี้ เพราะมันจวนแล้วนี่ มันไปติดอยู่เท่านี้ เหมือนว่ากระดาดบางๆ ปิดนี้มันมองไม่เห็น กระดาดบางๆ เท่านั้นละไม่ได้ดูเขาทั้งลูกปิดนะ กระดาดบางๆ ปิดไว้มองไม่เห็น เท่านั้นแหละ พอเราเปิดกระดาดบางๆ ออก เออ ภาวณา นั่นละที่ว่าคานกฏิกัถ์ กำลังพิจารณาไปถึงจุดที่แกบอกเข้าใจว่าหมดแล้ว เราเปิดทางให้เท่านั้นมันก็ลง นี่ละที่ว่าคานกฏิกัถ์ พอมาถึงจุดนั้นแล้วผางลงเลย เหมือนคานกฏิกัถ์ พอจิตทำงานอย่างสนั่นหวั่นไหวหยุดไปแล้วนี้ ดูอะไรกฏิกัถ์ยังดี ๆ อะไรก็ยังมีดี ๆ ไฉ่ นี่คานอวิชชาหักท่านว่า ท่านพูดเองนะ ว่าคานอวิชชาหักว่างั้น

พอสว่างเสียงก๊ก ๆ ก๊ก ๆ บันได พอสว่างนะ กุฎิท่านอยู่นั้น กุฎิเราอยู่นี้ กูก๊ก ๆ ใครมาที่นั่น กระผมหลงพ่อบัวเหรอ เอ้อ ๆ ขึ้นมา ๆ ตอนนี้ไม่มีคน เออ ขึ้นมาเลย เอ้า เป็นยังไง ๆ เล่าให้ฟังย่อ ๆ นั่นละคานกฏิกัถ์ก็เป็นหลักฐานพยานกัน เอ้อ เอละใช้ได้แล้ว นั่นละคานอวิชชา ตั้งแต่นั้นมาเราก็หายสงสัย ไม่พูดกัน พอพูดไปถึงจุดมันรู้เอง ๆ พอพูดเรื่องนี้ก็ไปถึง สาธุ เราไม่ได้วัดรอยหรือไม่ได้ยกตนเทียบท่านหรือสูงกว่าท่านนะ

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ คานอวิชชาหัก

นี้ก็หมดไปๆ จะทำยังไง ผมวิตกมากจริงๆ นะ ไม่ใช่ธรรมดา ครูบาอาจารย์ที่คอยให้ธรรมชี้แนวทาง ที่ถูกต้องแม่นยำ ไม่มีใครเกินอาจารย์ทั้งหลายที่ท่านผ่านไปแล้วเหล่านี้ นับแต่พ่อแม่ครูอาจารย์มันลงมา จากนั้นก็ ครูบาอาจารย์องค์นั้นๆ ส่วนมากมีแต่ลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้นที่ผ่านไปๆ หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่พรหม มีแต่อย่าง เพชรน้ำหนึ่งๆ ทั้งนั้น **หลวงปู่บัว หนองแขง** หลวงปู่ขาว วัดถ้ำกลองเพล หลวงปู่คำดี หลวงปู่แหวน หลวงปู่ทั้งหมด เหล่านี้ท่านเป็นอะไร ถ้าในครั้งพุทธกาลจะว่าท่านเป็นพระอะไร ก็ว่าเป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น ถ้าไม่ใช่คนตาบอด หูหนวกอย่างพวกเราๆ ท่านๆ นี่ไปคอยโจมตี เรื่องกิเลสชอบจะโจมตีธรรม ชอบจะทำลายธรรม ถ้าเป็นเรื่องความดี แล้วขึ้นชื่อว่าตัวกิเลสแล้วจะไม่เชื่อเลย นอกจากธรรมเท่านั้นจะเชื่อ

หมดไปๆ ครูบาอาจารย์ที่ว่า แล้วยังเหลืออยู่ในตอนนี้ เราจะมานอนใจอยู่เหวอ การแนะนำสั่งสอนทางด้าน จิตตภาวนาเป็นของสำคัญมาก ถ้าไม่รู้ไม่เห็นได้ผ่านมาแล้วสอนไม่ถูก เรียนมา ๙ ประโยคก็เรียนมาเถอะ มีแต่ ความจำเฉยๆ ความจริงไม่ปรากฏแล้วเอาอะไรไปสอนใคร ลูบๆ คลำๆ ทั้งนั้นละ แต่ถ้าลงได้ปรากฏเป็นความจริง ขึ้นภายในใจของตัวเองด้วยภาคปฏิบัติแล้วไม่สงสัย จะรู้ชัดเจนทีเดียว การเทศน์การแนะนำสั่งสอนหรือการแก้ไข ปัญหาทุกแง่ทุกมุม จะไม่ผิดไม่พลาดไม่ทำผู้มาศึกษาให้ผิดหวัง จะได้เป็นขวัญใจตลอดไปเลย นี่ครูบาอาจารย์ ทั้งหลายเหล่านั้นท่านเป็นอย่างนั้น เวลานี้ก็หมดไปๆ เราจะลูบๆ คลำๆ ไปไหนที่นี่ หมดไปๆ แล้ว

เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๒๘ อย่่าให้กิเลสหัวเราะ



“

ท่านปฏิบัติ ก็แน่แหละ  
องค์นี้อัจจะกลายเป็นพระธาตุ  
แน่แหละไม่เป็นอื่น”

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕  
องค์นี้องค์หนึ่งอัจจะกลายเป็นพระธาตุ

หลวงปู่สุวัจน์  
สุวโจ

วัดป่าเขาน้อย อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

ท่านสุวัจน์นี้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตลอดมา ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้นก็เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น อยู่ใกล้เคียงกันตลอดเวลาอยู่สกลนคร ท่านสุวัจน์ก็อยู่กับท่านอาจารย์ฝั้น ท่านอาจารย์ฝั้นก็เข้าออกกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่เสมอ **ท่านปฏิบัติดี ก็แน่แหละ องค์นี้จริงจะกลายเป็นพระธาตุแน่แหละไม่เป็นอื่น**

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ องค์นี้องค์หนึ่งจริงจะกลายเป็นพระธาตุ



ท่านสุวัจน์เป็นพระที่สมควรอย่างยิ่งที่ก่อเจดีย์ ที่บรรดาลูกศิษย์ ผู้ศรัทธาทั้งหลายก่อขึ้นเพื่อสักการบูชาท่านต่อไปจนกระทั่งถึงลูกเต้าหลานเหลน เพราะนี้จะเรียกว่าถูกต้องตามตำรา ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ก็ไม่ผิด เพราะเอาตำรามากาง

ตำราคือองค์ศาสตามากาง ก็คือองค์ศาสดาแสดงไว้ ว่าบุคคลที่ควรจะก่อเจดีย์ไว้กราบไหว้บูชา นั้นมีอยู่ ๔ ประเภท ๑) พระพุทธเจ้า ๒) พระปัจเจกพุทธเจ้า ๓) พระอรหันต์ ๔) พระเจ้าจักรพรรดิ นี่เป็นผู้สมควรแก่การก่อสร้างเจดีย์ไว้กราบไหว้บูชา ในสถานที่เหมาะสมหรือสมควร เช่น ที่ชุมชนคนหมู่มาก ควรที่ตรงไหนให้ก่อที่ตรงนั้น ๆ ไว้ ตำราคือองค์ศาสดาแสดงไว้ เพราะฉะนั้นการที่จะก่อเจดีย์หรืออะไร ๆ นี้ บรรดาพี่น้องทั้งหลายไม่ค่อยจะคิดกัน คุณจะไม่ได้เห็นในตำราคือองค์ศาสดาประกาศเอาไว้ อย่างนั้นก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นการก่อเจดีย์จึงมักจะก่อสุมสี่สุมห้าไปเลย

เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๖ เจดีย์ที่นำกราบไหว้



“

เจ้าคุณพรท่านก็เป็นพระปฏิบัติ”

เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔  
ที่กรรมฐานรัฐมิกัน

## หลวงพ่อพร ฐานิโย

วัดป่าสาละวัน อำเภอเมือง  
จังหวัดนครราชสีมา

**เจ้าคุณพุทธท่านก็เป็นพระปฏิบัติดี** คู่กันมากับเรา โอ้ย คู่กันมาแต่ไหนแต่ไรตั้งแต่สมัยเป็นมหาเปรียญด้วยกัน ท่านก็สนใจทางปฏิบัติเรื่อยมาจนกระทั่งท่านจากไป เป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ ท่านเทศน์ก็มีคมคายเราฟัง พูดให้ฟังเสียจริง ๆ ธรรมเนียมอ่านภูมิธรรมกันนี้ไม่ได้อ่านยากนะ ขึ้นเทศน์แม้จะเทศน์ประชาชนก็ตาม มันหากมีแย็บออกมาจับจนได้นั้นแหละ แสดงว่าเทศน์มีภูมิ อยู่ในภูมิไหน ๆ มันจะค่อยบอกไปเรื่อย ๆ แย็บออกมาตรงไหน ๆ ออก จะจับไปเรื่อย ๆ คือไม่รู้ ออกไม่ได้ ความจริงว่าอย่างนั้นนะ

ธรรมความจริงในหัวใจนี้ เจ้าของไม่รู้ แสดงออกไม่ได้ ไม่เหมือนปริยัติ ปริยัติไม่รู้ก็พูดได้ แต่มันพูดอย่างผิวเผินฟังมันก็รู้ พูดแย็บออกมาจากความจริงนิดหน่อยรู้ทันที ๆ เลย นี่ละพระฝ่ายปฏิบัติท่านดูกัน ดูด้วยการสนทนาหรือมีญาณดูกันก็ได้ มันมีอยู่สองสามประเภท ๑) มีจิตส่งดูกันก็ได้ ๒) เวลาสนทนาธรรมะกัน ภูมิธรรมภูมิธรรมก็ได้ ๓) เวลาท่านเทศน์ว่าการโนที่ต่าง ๆ จับได้ ๆ เป็นสามชั้น อย่างน้อยเป็นสามชั้น พระกรรมฐานท่านคุยกันท่านคุยอย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้เอาตำรับตำรามาพูด นั่นเป็นแบบแปลนทางเอาไว้เพื่อจะก้าวเดิน แล้วได้ผลยังงี้ก็เข้ากันได้กับแปลน ๆ นั้นภาคปริยัติ ภาคปฏิบัติ ปฏิเวธ สามประเภท

เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔ ที่กรรมฐานภูมิกัน



“

นี่บ่งบอกแล้ว

อัฏฐิลงได้กลายเป็นพระธาตุแล้ว

คือเป็นพระอรหันต์ล้วนๆ”

เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

อัฏฐิเป็นพระธาตุสององค์

หลวงปู่จวน  
กุลเชฏฐโฐ

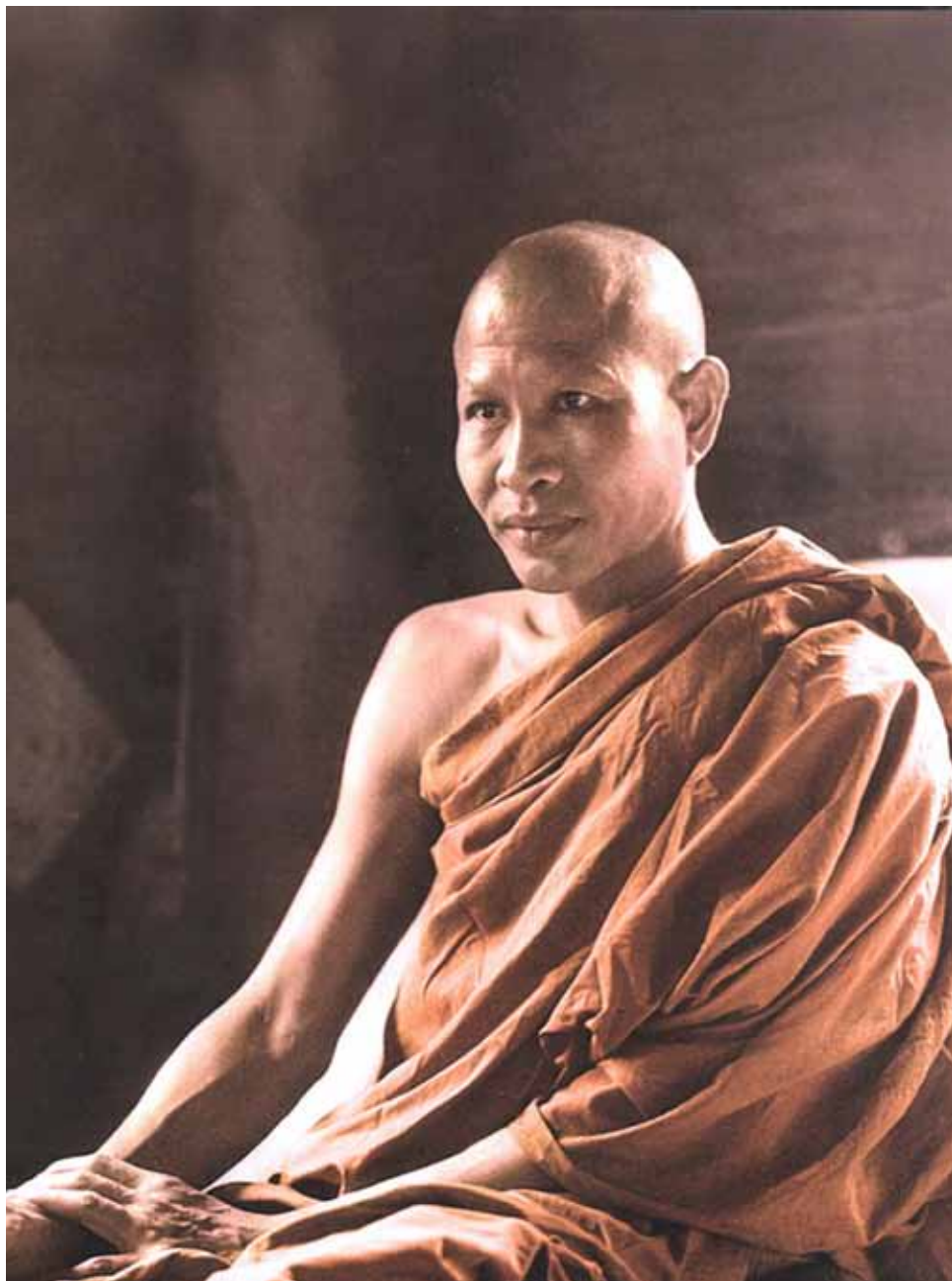
วัดภูทอก อำเภอศรีวิไล จังหวัดหนองคาย



ท่านสิงห์ทองนี่อัฐิกลายเป็นพระธาตุนะ ท่านจวนอัฐิกลายเป็นพระธาตุเหมือนกัน นี่บ่งบอกแล้วจะตายด้วยกันก็คนที่ตกเครื่องบินตายด้วยกัน แล้วแยกออกมาแล้วมีที่อัฐิกลายเป็นพระธาตุเพียงสองราย คือท่านจวน-ท่านสิงห์ทอง **นี่บ่งบอกแล้วอัฐิลงได้กลายเป็นพระธาตุแล้วคือเป็นพระอรหันต์ล้วนๆ** ตกเครื่องบินตอนนั้นไม่มีสององค์นะ (ที่อัฐิเป็นพระธาตุ)

หมดไปๆ ละวงกรรมฐานเรา ผู้นำที่ดิ่งามนะหมดไป การแนะนำสั่งสอนผู้สอนต้องแม่นยำ ความรู้ในขั้นไหนก็สอนไปถึงขั้นนั้น เลยนั่นไปก็ไม่แน่นัก ลูบๆ คลำๆ ถ้าอยู่ในภูมิธรรมที่เจ้าของรู้แล้วสอนไปตรงไหนถูกต้องไปตรงนั้น ท่านสิงห์ทองก็อัฐิกลายเป็นพระธาตุ ท่านจวนก็เหมือนกัน มีอยู่สององค์ ท่านจวนตกเครื่องบิน ท่านสิงห์ทองตกเครื่องบิน อัฐิกลายเป็นพระธาตุสององค์

เมื่อเช้าวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ อัฐิเป็นพระธาตุสององค์



“

“อย่างนั้นละไปเจียบๆ ไปเลย  
สุขขวิปัสสโก รู้อย่างเจียบๆ”

เมื่อเช้าวันที่ ๒๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓  
ชั้นสุขขวิปัสสโก

พระอาจารย์  
สิงห์ทอง ธัมมวโร

วัดป่าแก้วชุมพล อำเภอสว่างแดนดิน  
จังหวัดสกลนคร

ท่านสิงห์ทององค์หนึ่งเราได้ชม ชมมาแต่ต้นท่านสิงห์ทอง ไม่ชอบก่อสร้างนี่อันหนึ่งนะ เรื่องก่อสร้างละ ไม่เอา ให้มีงานนั่นงานนี้ท่านก็ไม่เอา อันนี้ดีท่านสิงห์ทอง **เวลาท่านเสียแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุนะ ท่านสิงห์ทอง** อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุออกมา เป็นเม็ดเท่าเม็ดข้าวโพด ท่านเรียกว่าอัฐิกลายเป็นพระธาตุ ถ้าไม่เป็นก็เป็นกระดูกธรรมดาเหมือนเรา เหมือนกระดูกคนทั่วๆ ไป ถ้าจิตบริสุทธิ์แล้วอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้ว มันจะเป็นเม็ดๆ ออกมา อย่างหลวงปู่มั่นเราก็เหมือนกัน อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุเป็นเม็ดๆ ละ

เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ธรรมอยู่ศูนย์กลาง



“

นิพพานไม่ใช่ผู้รู้คืออันนั้นเอง  
ท่านพูดบิ๊บกเข้ากันกันก็เลย  
เราพูดจริงๆ เราหาที่ค้านท่านไม่ได้  
ท่านหล้าพูด”

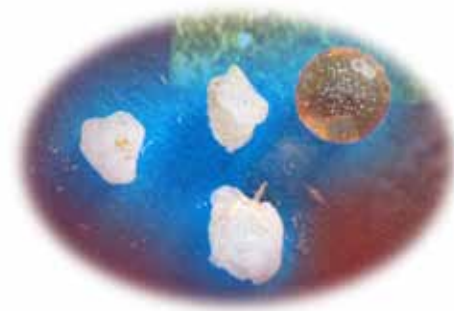
เมื่อวันที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๖  
นิพพานไม่ใช่ผู้รู้

หลวงปู่หล้า  
เขมปัตโต

วัดภูจ้อก้อ อำเภอหนองสูง  
จังหวัดมุกดาหาร

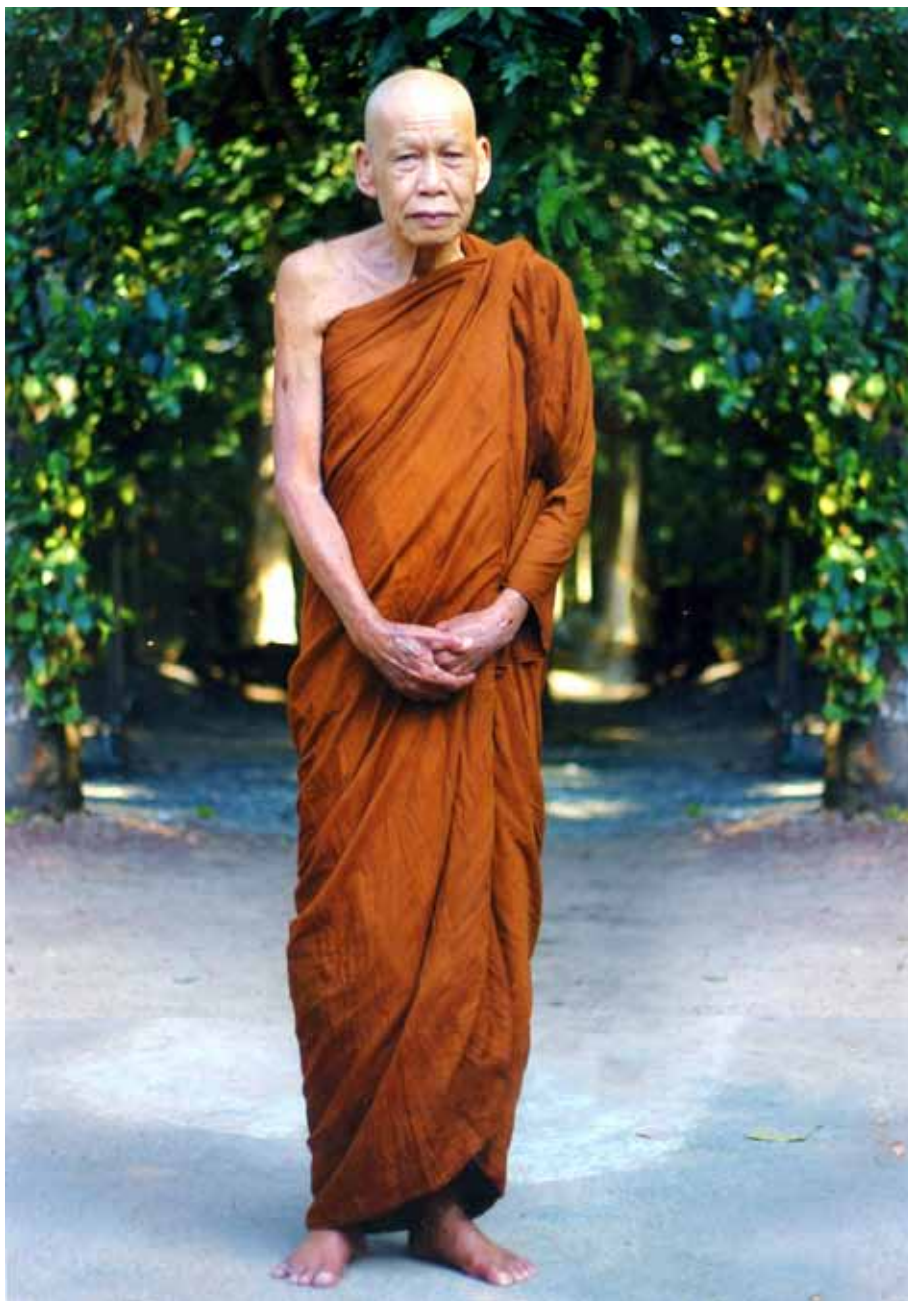
ท่านหล้า ภูจ้อก้อ ก็อยู่หนองผือด้วยกัน นี่เราเป็นคนแนะนำ เพราะท่านชอบข้อวัตรปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์ เราก็แนะนำให้รู้จักวิธีปฏิบัติท่านด้วยวิธีการใดอะไร เราเป็นคนแนะนำให้ทั้งนั้น พอหลวงปู่มันมรณภาพแล้วท่านก็เลยไปอยู่ด้วยที่ห้วยทราย ที่นี้พอเราเอาโยมแม่มาบวช ท่านก็เลยอยู่ที่นั่น ออกจากนี้เราก็ไป ท่านเลยอยู่ที่นั่นแล้วเสียที่นั่น เหล่านี้มีแต่อยู่ด้วยกันนานๆ ทั้งนั้น ที่นานมากก็ท่านบุญมี อันดับต่อมากี่ ธรรมลี ท่านเพียร ท่านสิงห์ทอง พวกนี้เป็นเนื้อหนังของวัดป่าบ้านตาดทั้งนั้น มาอยู่นาน

เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้าศึกศัตรูต่อกรรมฐาน



อย่างที่ท่านหล้าเขียนไว้นั้น เราไปภูจ้อก้อเราไปอ่าน นั้นเห็นใหม่ไม่ได้ค้ำกันนะ เราจำไม่ได้แต่ลงบิ๊บทันทีเลย เห็นใหม่ละค้ำกันได้ที่ไหน นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ แล้วอะไรพูดต่อนั้น คือธรรมชาติที่ว่านิพพานคือผู้รู้มันอยู่ในวงชั้นนี้เท่านั้น ที่รู้เด่นๆ ชัดๆ อยู่ในวงชั้นนี้แหละ ที่สุดจุดหมายปลายทางที่ใครจะคาดไม่ได้ แต่ตัวเองรู้หากพูดไม่ได้เลย อันนั้นละที่ท่านพูด นิพพานไม่ใช่ผู้รู้คืออันนั่นเอง ท่านพูดบิ๊บบ้างเข้ากันทันทีเลย นั้นเห็นใหม่ละ **เราพูดจริงๆ เราหาที่ค้ำท่านไม่ได้ท่านหล้าพูด เอ้อ อย่างนี้สิ** เข้าบิ๊บบ้างเลยทันที คำนี้เราก็ไม่เคยพูด รู้ก็รู้อยู่ธรรมดาไม่เคยพูด พอไปเห็นท่านหล้าที่เขียนไว้ นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ นั้น ผู้รู้จริงๆ มันเต็มอยู่นี้ที่โลกเห็นกันอยู่รู้กันอยู่เต็มตัวๆ นี้บริสุทธิ์แล้วก็ว่าผู้รู้นี้จะเป็นนิพพาน ไม่ใช่

เมื่อวันที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๖ นิพพานไม่ใช่ผู้รู้



“

ท่านเพียรเพียรน้ำหนึ่ง  
ดำเนินครั้งพุทธกาลท่านเรียกว่า  
เป็นพระอรหันต์”

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒  
ครั้งพุทธกาลเรียกผู้สิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์

## หลวงปู่เพียร วิริโย

วัดป่าหนองกอง อำเภอบ้านฝ้อ  
จังหวัดอุดรธานี

ท่านเพียรเป็นพระที่สมควรแก่อนุสรณ์ทุกอย่าง จะก่อเจดีย์ก็ได้ อะไรก็ได้ พุทธชัดเจนเลยว่าเป็นผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิง..ท่านเพียรทุกอย่างรอบตัวบอกหมดเลย มันก็แปลกอยู่นะ เครื่องบริขารบริขารอยู่ในนั้นเลยกลายเป็นพระธาตุไปหมด แปลกอยู่นะ เจ้าของเป็นคนเดียวของนอกตัวเองออกไปกลายเป็นพระธาตุอะไร..ท่านเพียร อนุญาตแล้วนะ พระผู้ควรแก่การเคารพสักการบูชาก็คือพระพุทธเจ้าหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่ง พระเจ้าจักรพรรดิหนึ่ง พระอรหันต์หนึ่ง ท่านบอกไว้ชัดเจน ท่านเพียรสมควรก่อเจดีย์ได้แล้ว ไม่ใช่จะก่อสุมสี่สุมห้าหมาตายในวัดก็ไปก่อเจดีย์ พิถีพิถัน อย่างนั้นไม่เอา ทำไม่มีหลักมีเกณฑ์ อันนี้สมควรจะก่อเจดีย์ไว้กราบไหว้บูชาได้แล้ว ตามที่ท่านอธิบายไว้ในตำรับตำราเป็นประเพณีดีงาม องค์นี้ก็ควร

เราอนุญาตแล้วด้วยเหตุผล ท่านเพียรนี้สิ้นสุดทุกอย่างแล้ว บอกชัดเจนเลย สิ้นสุดทุกอย่าง สมควรจะก่อเจดีย์กราบไหว้บูชาได้แล้ว เราเห็นด้วย เขามาเล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟัง เรียบร้อยแล้ว เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์สุดส่วน ในสมัยปัจจุบันเรียกว่าเป็นพระอรหันต์ พุทธชัดๆ อย่างนี้ละ ท่านเพียร

เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๓ ท่านเพียรสมควรก่อเจดีย์

### “พุทธชัดเจนเลยว่าเป็นผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิง..ท่านเพียร”

เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๓ ท่านเพียรสมควรก่อเจดีย์





“ความจริงท่านสั่งสมธรรม  
ที่เลิกเลอลำพังคนเดียว”

เมื่อเช้าวันที่ ๑๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐  
เพชรน้ำหนึ่งของพุทธศาสนาแห่งชาติไทย

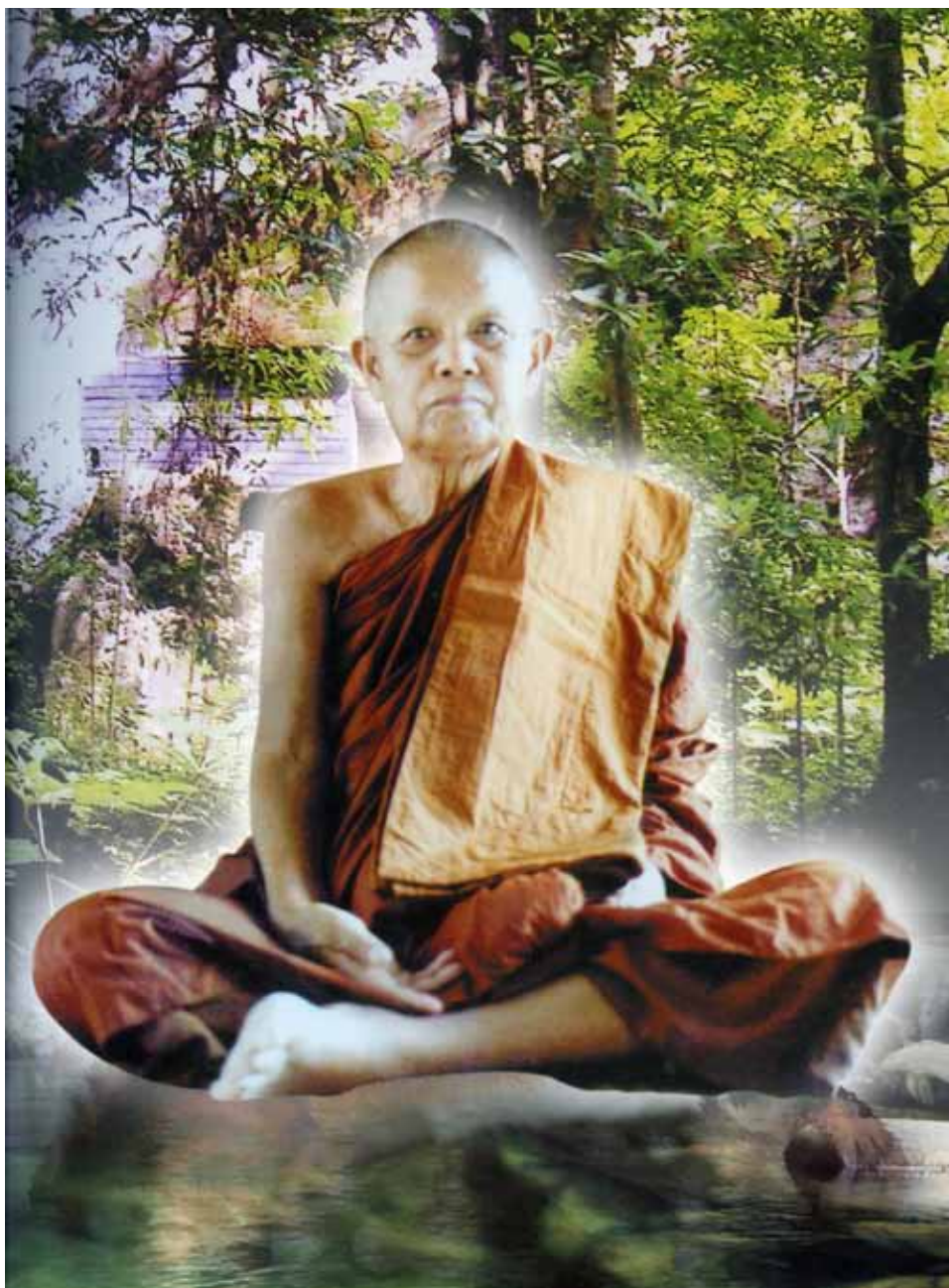
หลวงปู่ฝาง  
ปริบูรณ์โณ

วัดป่าประสิทธิ์ธรรม อำเภอบ้านดุง  
จังหวัดอุดรธานี



หลวงพ่อดวง ดงเย็น และพ่อดวง ขอนแก่น มัญจาคีรี **ผานี้ก็อัฐิกลายเป็นพระธาตุ คือเป็นพระวัดป่าบ้านตาดนั้นแหละ** ท่านอยู่บ้านดงเย็น เวลาท่านจะเสียด่านออกมาจากวัดป่าบ้านตาดท่านมาอยู่ที่บ้านดงเย็น เสียดงเย็นๆ เลย กลางคืนดีกสงัดเสียดงเย็นๆ เสร็จแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ ท่านผานี้ ท่านผานี้เสียดงเย็นมาก จนคนเข้าใจผิดท่านก็มี คือท่านไม่ค่อยสนใจกับใคร อยู่ในวัดในวาพระณรมีจำนวนมากน้อยท่านไม่ค่อยสนใจกับใคร ท่านอยู่ลำพังท่านๆ องค์เดียวๆ พระบางองค์เข้าใจท่านผิดแม้อยู่ในวัดเดียวกันก็ยังเข้าใจท่านผิด ท่านทำไม่ลักษณะเสียดงเย็นๆ ขริมๆ มักจะอยู่คนเดียว เขาอยากจะทำอะไรๆ แต่เขาไม่กล้าพูด ความจริงท่านสั่งสมธรรมที่เลิศเลอลำพังคนเดียว กลางคืนเวลาตายท่านก็ตายเสียดงเย็นนะ นี่อัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุท่านผาน ออกมาจากวัดป่าบ้านตาดมาอยู่นั้น แล้วท่านอาจารย์พรหม บ้านดงเย็น ท่านผานก็บ้านดงเย็น **บ้านดงเย็นนี้มีสององค์ที่มีเพชรน้ำหนึ่ง คืออาจารย์พรหมองค์หนึ่ง แล้วท่านผาน ก็บ้านดงเย็นเหมือนกัน อัฐิกลายเป็นพระธาตุ**

เมื่อเช้าวันที่ ๑๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐ เพชรน้ำหนึ่งของพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย



“

หลวงปู่ผางนี่ก็เป็นพระสำคัญ  
องค์หนึ่ง”

เมื่อค่ำวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐  
ธรรมะของเรามีทุกชั้น

หลวงปู่ผาง  
จิตตคุดโต

วัดอุดมคงคาศรีเขต อำเภอมัธยาศีรี  
จังหวัดขอนแก่น

**หลวงพ่อดังนี้ก็เป็นพระสำคัญของค้หนึ่ง** อยู่ที่มัญจาคีรี ตอนนั้นเราอยู่บ้านนามน พอดีท่านก็ไปบ้านนามน แต่ท่านอ่อนพรรษากว่าเรา เพราะท่านเคยมีครอบครัวมาแล้วบวชบั้นแก่ เพราะฉะนั้นท่านจึงอ่อนพรรษากว่าเรา อายุเราอ่อนกว่าท่าน แต่พรรษาบวชท่านอ่อนกว่าเรา เวลาท่านไปวัดบ้านนามน โห ท่านเทศน์นี้แพดมากเทียบนะ นั้นละท่านจะเห็นอะไรอยู่ เทศน์หลวงพ่อดังนี้เทศน์เข้มข้นมาก ใส่เปรี๊ยะๆๆ เราก็มาปฏิบัติแต่ว่าผ่านได้นะ ท่านผ่านได้ หลวงพ่อดังถูกกัน พวกกู พวกจะเข้ ในวัดมีจะเข้ด้วย มีงูด้วย ในวัดท่านงูนี้ยัวเยี้ยๆ คนไปเห็นก็ตื่นเต้น ทั้งกลัว

เมื่อค่ำวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ ธรรมะของเรามีทุกชั้น



“

“เออ ผู้เฒ่าต้นนี้ ก็จะเป็นแน่ๆ  
ไม่สงสัย”

เมื่อเช้าวันที่ ๒๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑  
หลวงตามักสู้

## หลวงปู่คำตัน ฐิตธัมโม

วัดป่าदानศรีสำราญ อำเภอพรเจริญ  
จังหวัดหนองคาย

**เออ ผู้เฒ่าต้นนี้ ก็จะเป็นแน่ๆ ไม่สงสัย** ถึงยังไม่เป็นก็จะเป็นแน่ หลวงพ่อต้นนี้เราบวชให้นะไปอยู่ห้วยทรายกับเรา เราบวชให้มาเป็นตาปะขาวอยู่กับเรา ภาวนาดีเข้าท่า พุดภาวนาให้ฟังน่าฟัง เราเลยบวชเป็นพระให้เลย จัดบริหารให้ไปบวชที่มุกดาหาร พอบวชแล้วก็มาอยู่ด้วยกันพรรษาหนึ่ง แล้วก็ไปจำพรรษาที่จันทน์ จากนั้นมาแล้วนานถึงได้พบกันที่นี้ ไปพบอยู่ที่ อ.สว่างแดนดิน ก็ไปคุยธรรมะกัน เอ้อ เข้าช่องแล้วที่นี้ เราเชื่อมาแต่โน้นแหละ พอเริ่มเข้าช่องแล้วแน่เลย ช้ากับเร็วเท่านั้นแหละ ถ้าเข้าช่องแล้วแน่ที่จะพุ่ง เป็นแต่ช้ากับเร็วเท่านั้นเอง เรื่องแน่นี้แน่เลยๆ

**มคฺค** แปลว่าทางเดิน ภายในภายนอกนะ ทางเดินของโลกก็อย่างนี้แหละ ไปด้วยเท้าด้วยรถยนต์กลไก ทางเดินของใจเรียกว่า **มคฺโค** ก็เป็นเหมือนกันไม่ได้ผิดกัน ดูทางนอกแล้วก็แล้วกันกับดูภายใน ทางผิดทางถูกจะบอกในนั้นเสร็จเลย ผู้ปฏิบัติเท่านั้นที่จะรู้นะ รู้ทางภายในภายนอก ทางภายในก็เห็นธรรมภายใน ทางภายนอกก็เห็นโลกภายนอก ก็อย่างนั้นแหละ

เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑ หลวงตาท่านผู้



“

ทางจันทบุรีก็ทำนพิกนะสำคัญ  
เป็นหลักใหญ่มากก็เดียว”

เมื่อวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๖  
บุคคลประเภทเนื้อร้าย

## หลวงปู่ฝีก สันติธัมโม

วัดป่าเขาน้อย อำเภอท่าใหม่  
จังหวัดจันทบุรี

นี่ก็ทั่วประเทศไทยนะโรงพยาบาล เรียกว่าทุกภาค ภาคไหนมีความจำเป็นอย่างไร ๆ ถึงเลย ๆ อย่างจันทบุรี ท่านพักอยู่ที่นั่น ชัดช่องอะไรท่านติดต่อมาทางนี้ก็ทำให้ทางนั้น ๆ โรงพยาบาลก็มีทางนั้น เราช่วย ท่านพักก็เป็นพระวัดป่าบ้านตาด เป็นคนจันทร์แต่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด เวลาพอกับแม่ป่วยลงทีเดียวพร้อม ๆ กันเลยนี้ เราส่งให้ไปเลยไปดูแลพ่อแม่ เพราะมีลูกชายคนเดียว เดี่ยวคนหนึ่งเสียไป อ้าวคนหนึ่งก็ทรุดอยู่ ตกลงให้เฝ้าอยู่ แล้วเฝ้าไปเฝ้ามาอายุพรรษาแก่เข้า ทางสามพานก็ไม่มีสมภารวัดเลยให้ยัดเข้าตรงนั้นเลย ให้เป็นสมภารวัดเสียเลย จนกระทั่งปานนี้เลยไม่มา กลายเป็นสมภารวัดอยู่นั้นท่านพัก

ท่านพักนิสัยดี เป็นพระวัดนี้มาตั้งแต่บวชที่แรก มาอยู่วัดนี้เป็นประจำ เหตุที่จะได้ย้อนกลับไปจันทร์ก็คือพอกับแม่ป่วยลงพร้อมกันเลย แล้วก็มีลูกชายคนเดียว เราก็ส่งให้ไปทันที พอกับแม่หายแล้วค่อยกลับมา อ้าว ไปเดี๋ยวคนนี้เสียเรียกว่าตายไป เดี่ยวคนนั้นป่วยเอาอีกอยู่นั้น สุดท้ายพอกับแม่เลยตายเลยอยู่นั้นเลย พรรษาแก่แล้วให้อยู่นั้นเสีย ที่นั่นไม่มีสมภารวัดก็พอดีให้อยู่นั้นเลย อยู่จนกระทั่งปานนี้จะท่านพัก นิสัยดีนิสัยสุขุม

คงจะใจดีมาก บางที่เราไปวัดเขาน้อยสามพาน ก็เราเข้าออกเรื่อยวัดเขาน้อยสามพานไปดูพระคุณเณร ดูอะไร ๆ มันขวางหูขวางตาอะไรก็จ้ท่านพัก องค์นั้นเป็นอย่างไร ๆ จ้ท่านพักให้ท่านพักสอน เราเป็นคนไปตรวจ เราเป็นอาจารย์ใหญ่ เราไปดูที่นั่น พระเณรในวัดนี้เป็นอย่างไร องค์นั้นเป็นอย่างไร ๆ เราจ้เลย ท่านพักนิสัยท่านใจดี ใจดีไม่ดีไม่ทราบละ อย่างนี้จะจ้เรื่อย ๆ เหตุที่จะได้กลับไปจันทร์ก็คือพอกับแม่ป่วย เราส่งไปเองนะ ต่อจากนั้นมาแล้วพอกับแม่ก็เลยเสีย เลยให้อยู่นั้นเลย

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ เสียชีวิตของท่านได้แค่นั้น



“

ท่านเรียบร้อยทุกอย่าง  
ไม่มีที่ต้องตี”

เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐  
พระชาวอังกฤษ

หลวงพ่อบัญญาวิฑโฒ

วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง  
จังหวัดอุดรธานี



ท่านปัญญาวัฑโฒเป็นพระชาวอังกฤษ เรียบร้อยมากที่สุดทีเดียว ตั้งแต่มาอยู่ด้วยกันไม่เคยได้ดูได้ว่ากันอะไรเลย ถ้าเป็นนักมวยก็เรียกว่าต่อยท่านไม่ถูก ท่านอาจจะต่อยเราหายไปหลายหมัดก็ได้ ดีไม่ดีอาจสลบ **คือท่านเรียบร้อยทุกอย่างไม่มีที่ตองติ** การดูว่ากล่าวก็ไม่มีความหมาย เพราะเอามาใช้ชะล้างสิ่งไม่ดีทั้งหลาย เช่นแนะนำสั่งสอน ดูว่ากล่าวตามชั้นภูมิของความผิดที่มีหนักเบาเล็กน้อย เพราะฉะนั้นจึงว่าแนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าว มีหนักลงไปๆ

ถ้าทำผิดเบาๆ ธรรมดา แต่จะปล่อยไว้ไม่ได้ก็ต้องเตือนต้องแนะนำ ถ้าหนักมากกว่านั้นก็ดูว่ากล่าวจากนั้นอุปเปหิ ขับจากวัด เป็นเนื้อร้ายแล้วอยู่กับหมู่เพื่อนไม่ได้ พระประเภทเนื้อร้ายอยู่กับหมู่กับเพื่อนดี ๆ ไม่ได้เรียกว่าประเภทเนื้อร้าย อย่างท่านปัญญานี้ไม่เคย เราจึงอดพูดไม่ได้ว่า เราไม่เคยได้ดูได้แนะนำดูว่าท่านในทางที่ผิดธรรมผิดวินัยอะไรเลย ไม่มี ในขณะที่เดียวกันถ้าเป็นนักมวยก็เราต่อยท่านไม่ถูก แต่ท่านอาจต่อยเราหายไปหลายหมัดก็ได้ ท่านสุขุมมาก

เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ พระชาวอังกฤษ

ท่านปัญญาไปตอนไหน (ไปตอนโมงกว่าครับ) ท่านไปบอกเมื่อวานนี้ พระฝรั่งสอนฝรั่ง สนทนิตึกว่าคนไทย สอนฝรั่ง เพราะภาษาพื้นเพนิสัยกลมกลืนกันมาแล้วสอนกันได้ง่าย ให้ท่านปัญญาไปแล้ววันนี้ สอนพวกพระฝรั่ง ซึ่งมาอยู่ในเมืองไทยเรามีเยอะ บางทีก็ไปวัดนานาชาติบ้าง อะไรบ้าง เอาพระวัดนี้แหละไปสอน ท่านปัญญาวันนี้ ไปแล้วแต่เช้า ฝรั่งสนใจมาก วัดเราก็รับไม่ได้เพราะมากแล้ว ยิ่งต้องส่งพระของเราไปอบรมสั่งสอนพระฝรั่ง **ท่านปัญญาเป็นพระที่แยกกายอยู่นะในวงกรรมฐาน สำหรับพระต่างชาติท่านปัญญาเป็นพระสำคัญองค์หนึ่งอยู่** พอที่จะให้บรรดาให้ธรรมแก่ชาวเมืองนอกได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นเราถึงปล่อยให้ไป วันนี้ไปแล้ว ออกแต่เช้า

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ เป็นพระต้องมีคำสัตย์คำจริง



“

นี่สำคัญมากนะ ชื่อเสถียร...  
นี่เพชรน้ำหนึ่งมีหลายองค์นะนี่  
ท่านสำเร็จเรียบร้อยแล้ว  
ถ้าเป็นสมัยครึ่งพุทธกาล  
เป็นพระอรหันต์”

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒  
ครึ่งพุทธกาลเรียกผู้สิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์

## พระอาจารย์เสถียร สมาจารโ

วัดวาซุคุ อำเภอสังขละบุรี  
จังหวัดกาญจนบุรี

นั่นองค์หนึ่งพระภาวนา ชื่อเสถียร ท่านเป็นคนอุตรแล้วท่าน  
ไปภาวนาอยู่ทางเขตต่อพม่า เมืองไทย-พม่าเขตต่อ **นี้สำคัญมากนะ**  
**ชื่อเสถียร** บ้านเดิมท่านอยู่อุตร พาพ่อพาแม่ไปอยู่ทางนั้นมีที่สะดวก  
สบาย การทำมาหาเลี้ยงชีพก็สะดวก ทุกอย่างสงบสงัดทั้งด้านธรรม  
ทั้งด้านโลก ท่านเลยชวนพ่อแม่ท่านไป ท่านเข้าทำอยู่นะ แล้วได้ประโยชน์  
ทางนั้น ชื่อเสถียร นุ่นอาจารย์ชา ท่านบุญมี ท่านอุทัย ท่านวันชัย  
หลวงพ่อตัน ท่านปัญญา นี่เพชรน้ำหนึ่งมีหลายองค์นะนี่ ท่านสำเร็จ  
เรียบร้อยแล้ว **ถ้าเป็นสมัยครั้งพุทธกาลเป็นพระอรหันต์** ทุกวันนี้  
เทวทัตมันขวางหูขวางใจ ว่าอรหันต์ไม่ได้ เทวทัต คือ**พระที่ท่านจะรู้จัก**  
**ต้องเป็นนักภาวนาด้วยกัน ได้สนทนากันในวงภายในๆ** รู้กันแต่ว่า  
ภายใน นอกนั้นไปท่านเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เพราะฉะนั้นวงกรรมฐานกัน  
มองเห็นกันรู้จักกันทันที ๆ เพราะทราบจากใจ



เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ครั้งพุทธกาลเรียกผู้สิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์



“

เรื่ออยู่นะ ๗๕ แยก่านได้  
แกมรณะลงไปอัฐิของแก  
ก็กลายเป็นพระธาตุ  
รวดเร็วมากนะ”

เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐  
ความรู้พิสดารมากคือแม่ชีแก้ว

## แม่ชีแก้ว เสียงล้ำ

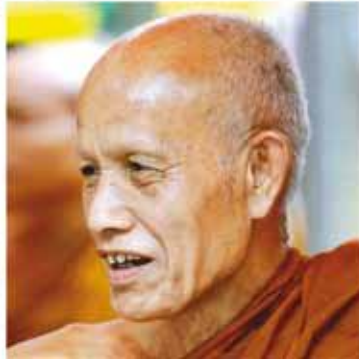
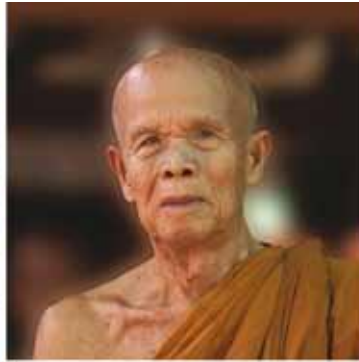
สำนักปฏิบัติธรรมบ้านห้วยทราย  
อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร

**เร็วอยู่นะ ๙๕ แยกผ่านได้ แกมรณะลงไปอัฐิของแกก็กลายเป็น  
พระธาตุ รวดเร็วมากนะ** เพราะผ่านไปแล้วตั้งแต่ ๒๔๙๕ จนกระทั่ง พ.ศ.  
เท่าไรแกถึงตาย อัฐิกลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว นี่ละที่แก้วว่า ปีนี้จะมี  
คนมาแนะนำสั่งสอนพวกเรา คล้ายคลึงกับหลวงปู่มั่น พระเณรจะมีมาก  
คล้ายคลึงกัน ปีนี้แหละคอยดูนะ แล้วก็เป็นอย่างจริงๆ ปีนั้นเราก็ไป เวลาแก่แล้วให้  
ฟังนี้ พวกดวงดาวดวงเล็กดวงใหญ่เหาะมาจากบนฟ้า ส่งางามมา ดวงใหญ่  
ก็มีดวงเล็กก็มี มาลงห้วยทรายหมด ดาวทั้งหลายก็คือบรรดาครูบาอาจารย์  
และพระเณรแก้วว่า ก็ลงที่นั่นละห้วยทราย สร้างวัดเล็กๆ น้อยๆ ตามนั้น ที่เรา  
ไปอยู่นั้น ๔ ปี



เราไปอยู่ห้วยทราย ๔ ปี ไปอยู่ปีที่หนึ่ง ปีที่ ๒ แม่ชีแก้วก็ผ่านได้ ไปอยู่นั้นได้ ๔ ปี ออกจากนั้นแล้วก็ลงไป  
จำพรรษาที่จันทบุรี ย้อนกลับมาก็มาอยู่ที่นี้จนกระทั่งปานนี้แหละ

เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐ ความรู้พิสดารมากคือแม่ชีแก้ว





เสาหลักพระกรรมฐาน  
ในสมัยปัจจุบัน



“

“อาจารย์ศรีท่านก็มีนิสัยกว้างขวาง”

เมื่อเช้าวันที่ ๒๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บ่าย)  
จิตนี้สูญไปไหน

## หลวงปู่ศรี มหาวิโร

วัดป่าประชาคมวนาราม อำเภอสหัสขันธ์  
จังหวัดร้อยเอ็ด



**อาจารย์ศรีท่านก็มีนิสัยวางขวาง** ไปคนละทิศละทาง คือเรื่องนิสัยวางขวางใครจะมาปรุงมาแต่งให้เป็นไม่ได้นะ ต้องเป็นขึ้นตามหลักธรรมชาติ คือเจ้าของเป็นผู้สร้างขึ้นมาเอง นิสัยวางขวางแคบขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นผู้สร้าง ใครคับแคบตีบตันคนนั้นก็นิสัยวางขวางคับแคบตีบตัน ไปที่ไหนก็ไม่ค่อยสมบูรณ์พูนผล ผู้ใดมีนิสัยวางขวางเฉลียวเผื่อแผ่ การทำบุญให้ทานไม่อัดไม่อั้น ไปที่ไหนก็ตามบริษัทบริวารก็มีมาก ว่าอะไรก็เป็นอันนั้นขึ้นมา ๆ เรียกว่าเป็นไปตามนิสัยวางขวาง

อย่างอาจารย์ศรีท่านก็มีนิสัยวางขวางเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายประชาชนพระเถรมาดั้งเดิม ท่านมีนิสัยวางขวางไปทีไหนทำอะไรลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้านเต็มเมือง ฮือพร้อมกันหมด ๆ นี่ท่านก็ไม่ได้มา แต่บริษัทบริวารลูกศิษย์ลูกหาของท่านมาจำนวนมากมายเต็มศาลา เห็นไหมล่ะ นี่ละถือเอาท่านเป็นเหตุ การสร้างบุญสร้างกุศลท่านไม่มาบริษัทบริวารทั้งหลายก็มาเพราะท่านแก่ ท่านรู้สึกว่าคุณจะอ่อนกว่าเราหน่อย แต่จะซำรูดมากกว่าเรา ท่านเคยอยู่กับเรามา

เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บาย) จิตนี้สูญไปไหน



“

“ท่านเหล่านั้นปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ  
ไม่มีที่ต่อตั้นะ”

เมื่อเช้าวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒  
อริเป็นพระธาตุสององค์

หลวงปู่บุญมี  
ปริบูรณ์

วัดป่านาคุณ อำเภอบ้านฝ้อ  
จังหวัดอุดรธานี

**ท่านบุญมีที่ติดสอยห้อยตามเรามาแต่ต้นเลย** เราละเป็นคนไล่ออกมานี้ มันควรจะเป็นพ่อตาแม่ยายได้แล้ว เราว่าอย่างนั้น แล้วเป็นลูกเขยใหม่อยู่อย่างไร ไป เลยได้มา ท่านเพียรมาทางนี้ ท่านบุญมีก็มาด้วยกัน อยู่กับเรา ร่วม ๓๐ ปี ท่านเพียร-ท่านบุญมีเรียบร้อยเหมือนกันหมด ไม่มีต่างพร้อย เรียบร้อยการปฏิบัติของท่าน ท่านเพียรกับท่านบุญมีท่านปฏิบัติเอาจริงเอาจังเหมือนกัน

เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๒ ท่านเพียรปฏิบัติเรียบร้อยมาก

ท่านบุญมีก็อยู่นาคูณ อันนี้ก็ดูว่า ๒๘ ปีอยู่กับเรา มีแต่เราไล่ออกไป ให้ไปตั้งรากฐานภาวนาสะดวงสบาย อยู่กับผู้ใหญ่มันเกรงอกเกรงใจท่านตลอด ถ้าอยู่โดยลำพังเรามีสิทธิที่จะภาวนาได้ทั้งวันทั้งคืน จึงให้ท่านเพียรไปอยู่หนองกอง **ท่านบุญมีก็อยู่นาคูณ นี้อยู่กับเรามาจนนะ ท่านเหล่านี้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไม่มีที่ดั่งดินะ**

เมื่อเช้าวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ อัจฉิเป็นพระธาตุสององค์



“

จากนั้นรองลงมาก็เป็นท่านแบน”

เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖  
ความรักชาติดังไปทั่วโลก

## หลวงปู่แบน ธนา giro

วัดคอยธรรมเจดีย์ อำเภอโคกศรีสุพรรณ  
จังหวัดสกลนคร

วันนี้ก็วัดดอยธรรมเจดีย์ กรรมฐานใหญ่ก็จะมา วัดดอยธรรมเจดีย์เป็นวัดใหญ่บรรจุพระได้ตั้ง ๗๐ กว่าองค์ มีท่านอาจารย์กงมาเป็นหัวหน้าและเป็นผู้สร้างวัดนั้นขึ้นเริ่มแรก ท่านอาจารย์กงมาก็เป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิของ หลวงปู่มั่น

**จากนั้นรองลงมาก็เป็นท่านแบน รักษาวัดให้เป็นมรดกมาตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้** วันนี้ท่านก็จะพา คณะเข้ามาในวัดนี้ เพื่อแสดงความรักชาติ ในฐานะที่พระเจ้าพระสงฆ์เป็นลูกที่มีพ่อแม่ด้วยกัน จึงต้องกระเทือน ถึงกันหมดทั้งประชาชนญาติโยมพระเณร พร้อมหน้าพร้อมตากันมาบริจาคเพื่อหนุนชาติไทยของตน ซึ่งเท่ากับ หนุนพ่อแม่ของตนซึ่งเป็นแดนเกิดนั้นให้เห็นชัดเจนขึ้นมาว่า พระเจ้าพระสงฆ์เหล่านี้แม้จะหัวโด้ง ๆ ฝ่าเหลืองก็มี พ่อแม่ กระเทอบกระเทือนถึงพ่อถึงแม่ เรียกว่าเป็นผลบวก เป็นสิริมงคล นี่ท่านพร้อมหน้าพร้อมตากันจะมาในวันนี้ มาอนุโมทนาสาธุการ พร้อมกับการบริจาคกับบรรดาเราทั้งหลายที่ได้เริ่มกันมาเรื่อย ๆ อย่างนี้

เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ ความรักชาติดังไปทั่วโลก



“

สำหรับท่านลีไม่พูดอะไรมาก  
พูดเพียงเล็กน้อยว่า ธรรมลี  
เศรษฐีธรรมบอกเท่านั้น”

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕  
เป็นพระต้องมีคำสัตย์คำจริง

หลวงปู่ลี กุศลธโร

วัดภูผาแดง อำเภอหนองวัวซอ  
จังหวัดอุดรธานี

**สำหรับท่านที่ไม่พูดอะไรมาก พูดเพียงเล็กน้อยว่า ธรรมลีลาธรรมบอกลูกท่านนั้น บอกว่าธรรมลีลาธรรมอยู่ที่นั่นนะ** ไม่ค่อยได้จับจ่ายไปไหน เราพูดเพียงเท่านี้แหละ พูดว่าธรรมลีลาธรรม แต่ไม่ค่อยได้จับจ่ายไปไหนแหละ เพราะนิสัยท่านไม่ชอบเกี่ยวข้องกับแขกกับคนเทศนาคำการ จึงเรียกว่าธรรมลีลาธรรมอยู่ที่นั่น แต่ไม่ได้แจกจ่ายไปไหนคือท่านไม่เทศน์ที่ไหน นอกจากท่านอาจเทศน์นะ ครั้นโยมเข้าไป นี่หลวงตาเรากำลังหาทองคำนะ อาจเป็นได้นะ ตรงนี้ ท่านไม่เทศน์ช่องอื่นอาจเทศน์ช่องนี้ เห็นทองคำมาเรื่อย นี่มันเทศน์แบบนี้หรือ คงจะอย่างนั้น พอใครเข้าไปพอมองเห็นทางนั้น นี่หลวงตาเรากำลังหาสมบัติเข้าคลังหลวงนะ คนนั้นมากลัวงกระเป๋าค คนนี้มากลัวงกระเป๋าค เห็นเอาทองคำมาให้เราเรื่อยมันอดคิดไม่ได้

นี่ที่เราพูดนะ เหล่านั้นท่านก็ดี แต่ผู้ใดเดินทางไหนที่พอจะทำประโยชน์ได้มากน้อยต่างกัน เราก็แยกออกมาๆ เราไม่ได้ตำหนิว่าเหล่านั้นไม่ดีนะ ดี อย่างพระพุทธเจ้า ทรงตั้งสมณศักดิ์ให้สาวก องค์นั้นเดินทางนั้นทางนี้ ไม่ใช่ท่านไม่รู้ ู้ แต่ผู้ที่สูงกว่าเพื่อนหน้อยหนึ่งก็ยกกันขึ้นเสีย ทั้งที่ท่านเหล่านั้นก็ดีเหมือนกัน อันนี้เราก็พูดแบบเดียวกัน แต่มันเป็นยังไงไม่ทราบ นิสัยวาสนาของเรารู้สึกมันจะอภัพอยู่นะ พอแยกไปปุ๊บที่ตรงไหนมักมีเรื่องเสมอ ไม่มากก็มีให้ปันรับกันเป็นผลลบนจนได้นั้นแหละ ทำประโยชน์ให้โลกได้ต้องเป็นผู้ทำประโยชน์ให้เจ้าของได้หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ถ้าไม่มีในนี้แล้วไปไหนไม่มีความหมายทั้งนั้นแหละ ถ้าเจ้าของไม่สร้างความหมายให้เต็มตัวเมื่อสร้างความหมายเจ้าของให้เต็มตัวแล้ว ใครจะนับถือไม่นับถือความหมายก็เต็มตัวของตัวเองอยู่แล้ว ยิ่งออกแจกจ่ายทางโลกก็ยิ่งชุ่มเย็นกระจายไปหมด มันต่างกันนะ นี่นิสัยวาสนา มันหากเป็นขึ้นอยู่กับผู้มันเอง

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ เป็นพระดั่งมีคำสัตย์คำจริง



“ท่านอุทัย... นี้เพชรน้ำหนึ่ง  
มีหลายองค์นะนี่”

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒  
ครั้งพุทธกาลเรียกผู้สิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์

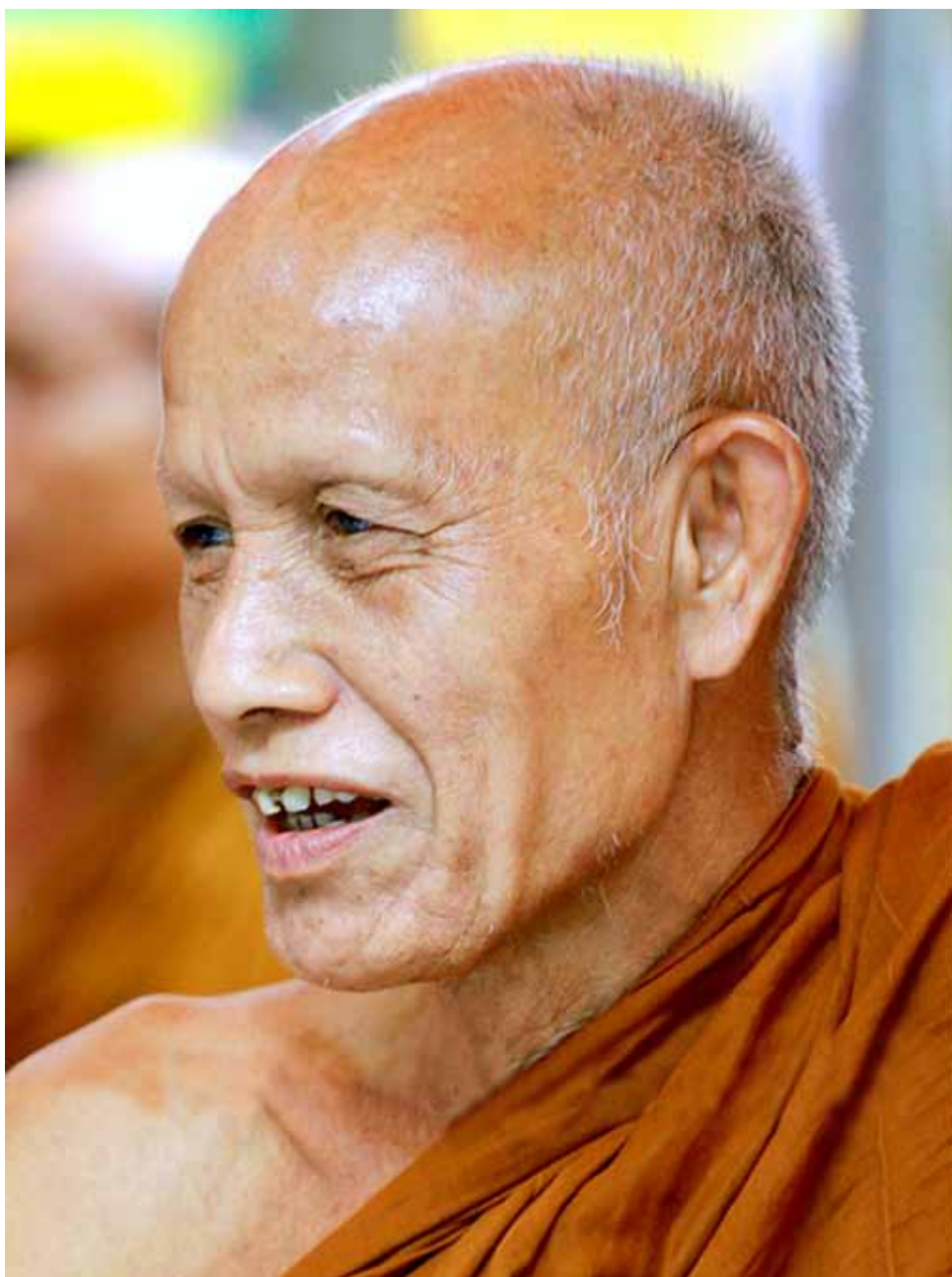
## หลวงพ่่อุทัย สิริธโร

วัดเขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน  
อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา



ทางนุ่น ชื่อเสถียร นุ่นอาจารย์ชา ท่านบุญมี **ท่านอุทัย** ท่านวันชัย หลวงพ่อตัน ท่านปัญญา **นี่เพชรน้ำหนึ่ง**  
**มีหลายองค์นะนี่ ท่านสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าเป็นสมัยครั้งพุทธกาลเป็นพระอรหันต์** ทุกวันนี้เทวทัตมันขวางหู  
ขวางใจ ว่าอรหันต์ไม่ได้ เทวทัต คือพระที่ท่านจะรู้จักกันต้องเป็นนักภาวนาด้วยกัน ได้สนทนากันในวงภายใน ๆ รู้กัน  
แต่ว่าภายใน นอกนั้นไปท่านเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เพราะฉะนั้นวงกรรมฐานกันมองเห็นกันรู้จักกันทันที ๆ เพราะทราบจากใจ

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ครั้งพุทธกาลเรียกผู้สิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์



“

ท่านจันทร์เรียนนอกจากนี้  
ก็ไปอยู่ถ้ำสหาย”

เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ แพ้ยา

หลวงปู่จันทร์เรียน  
คุณวโร

วัดถ้ำสหาย อำเภอหนองบัวซอ  
จังหวัดอุดรธานี

ท่านอินทร์ ท่านลี ท่านเพียร ท่านบุญมี เหล่านี้มีแต่พระออกจากวัดป่าบ้านตาดทั้งนั้น เหล่านี้ออกทั้งนั้น บริเวณนี้มีแต่ออกจากวัดนี้ทั้งนั้น วัดภูสิงห์ **วัดถ้ำสหายฯ ท่านจันทร์เรียนออกจากรนี้ก็ไปอยู่ถ้ำสหาย** ตอนไปสร้างที่แรกเราก็ไปเยี่ยมเหมือนกัน จากนั้นมาไม่ค่อยได้ไป ส่วนมากมีแต่พระออกจากวัดป่าบ้านตาดมากนะ ผาแดง ภูสิงห์ หนองกอง นาคุณ นาคำน้อย จากวัดนี้ทั้งนั้น จากนั้นไปก็ป่าแก้วชุมพล สำหรับวัดภูวัวท่านอุทัยนี้เป็นลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ฝั้น ไม่ได้มาอยู่กับเราแต่มันเกี่ยวโยงกัน เราจึงไปสงเคราะห์วัดภูวัว พระตั้ง ๓๐ กว่า ๓๐ กว่าตลอดมาวัดนี้ เราไปสงเคราะห์เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้แหละ

เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ แพ้ยา



“

“ท่านมักน้อยสันโดษมาก  
ท่านยึดหลักปฏิปทาของ  
ครูบาอาจารย์ไว้ได้ดั้น”

เมื่อเช้าวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙  
ไม่ว่าร่างกายใดมีสิทธิได้มรรคผลนิพพาน  
ด้วยการปฏิบัติของตน

พระอาจารย์สุชาติ  
อภิชาโต

วัดญาณสังวรารามวรวิหาร  
อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

ท่านสุชาติเป็นคนพญา แต่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด ไปอยู่วัดป่าบ้านตาดหลายปี พอออกจากวัดป่าบ้านตาดแล้วก็มาอยู่วัดญาณสังวรฯ ท่านปฏิบัติแบบสันโดษมักน้อยตลอดมา อยู่ที่นั่น ท่านอยู่หลายปีแล้ว พอออกจากวัดป่าบ้านตาดมาก็เข้านั้นเลย เข้าอยู่ที่วัดญาณสังวรฯในป่านั้นละ

ปีที่แล้วก็ดูไปนะ ไปพบท่านอยู่ที่นั่น คืออยู่ ท่านเป็นคนพญา แต่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด พอออกจากวัดป่าบ้านตาดมาก็เข้าวัดญาณสังวรฯเลย จนกระทั่งปานนี้ไม่ไปไหนละ **ท่านมักน้อยสันโดษมาก ท่านยึดหลักปฏิบัติของครูบาอาจารย์ไว้ได้ดีนะ** ลูกศิษย์วัดป่าบ้านตาดนี่มากนะ ถ้าหากว่าจะยึดเอาหลักของครูบาอาจารย์ไปปฏิบัติก็รู้สึกจะชุ่มเย็นทั่ว ๆ ไป แต่นี่มันยึดได้น้อยมาก สายพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ถือพ่อแม่ครูอาจารย์มันเป็นหลักใหญ่แตกกระจายไปก็เป็นกิ่งแขนง

**ที่นี้ก็มารุ่นลูกรุ่นหลานแล้วแหละ** เราจะว่าเป็นลูกก็ไม่เชิง เป็นรุ่นหลานไปละเรา ครูบาอาจารย์ที่เป็นผู้ใหญ่ ๆ ซึ่งเป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ จากหลวงปู่มั่นเรานี้มีน้อยเมื่อไร เพชรน้ำหนึ่งก็คือเป็นพระอรหันต์นั่นเอง

เมื่อเช้าวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙ 'ไม่ว่า'นิยายโดมิสทธิได้มรรคผลนิพพานด้วยการปฏิบัติของตน



“

“ต่อไปนี้ท่านวันชัยละจะเป็น  
กำลังของศาสนาองค์หนึ่ง  
เราพูดชิ้นนี้ไม่มีสอง  
กำลังได้พูดแล้วนะ”

เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒  
กำลังสำคัญของศาสนา

## พระอาจารย์วันชัย วิจิตโต

วัดป่าภูสังโฆ อำเภอหนองวัวซอ  
จังหวัดอุดรธานี

ไม่ค่อยได้วัดนั้นวัดนี้เรา เวลาไม่พอ และกำลังก็ไม่พอด้วย วัดท่านวันชัยก็ได้ไป นานๆ ไปที ธรรมลี้ก็ไป วัดท่านวันชัยใหญ่ พระเยอะ วัดธรรมลี้ก็เยอะเหมือนกัน แถวนั้นมีที่ไหนบ้างน้ำ ท่านวันชัยที่แรกเราไปกรุงเทพฯ ไปพบอยู่ที่มูลนิธิ ไปถามอาการเคลื่อนไหวของท่าน ลักษณะเป็นเร็ว ๆ ร่อน ๆ ไม่มีหลัก เราก็ไม่เคยบอกใครให้เป็น อย่างนั้นนะ เราบอกถ้าอย่างนั้นไปวัดผม เราว่าอย่างนั้น ไม่เคย เราเลยบอกให้ไปอยู่วัดผม เราสอนตั้งหลักใหม่ ท่านเลยมาเลย ก็ได้หลักจริง ๆ มาจากนี้ก็ไปอยู่ที่นั่นนะ ทุกวันนี้ะ เรียกว่าภูสังโฆ

คือความตั้งใจมีแต่หาที่เกาะที่ยึดไม่ถูก มันก็ไม่มีประโยชน์นะ เพราะเราเห็นโทษของเรา เราจึงบอกเลย ท่านอยู่ที่มูลนิธิพ่อแม่ครูอาจารย์มันตอนต้น เห็นท่านไปอยู่ที่นั่นถามเหตุถามผล หลักเกณฑ์ยังไม่ได้ เร็ว ๆ ร่อน ๆ เราก็เลยบอกเลย เอาถ้าอย่างนั้นไปวัดป่าบ้านตาด ท่านก็เลยมาที่นี่ มาได้หลักที่นี้ะ เดียวนี้ท่านได้หลักแล้ว ได้หลักมั่นคง คือท่านพูดเอง เราไม่ได้แนะไปก่อน ท่านพูดเอง แล้วตรงกับความจริง ๆ ตามขั้นของธรรม เราบอกเออ ใช้ได้ ๆ เรื่อย ๆ ไป **นี่ก็เป็นพระสำคัญละเดี๋ยวนี้ท่านวันชัยดี ได้หลักเกณฑ์ดี**

ภาคปฏิบัติเป็นของเล่นเมื่อไร สอนกันสும்สี่สும்ห้าไม่ได้นะ **จิตสอนจิตนี้ตรงแนว ๆ ชั้นธรรมนี่..เช่นเสกตัว เป็นครูเป็นอาจารย์เขา เขาน้อยกว่าแต่ความรู้เขาสูงกว่าเราสอนไม่ได้นะ อาจารย์นะสอนลูกศิษย์ไม่ได้**

ท่านวันชัยก็มาอยู่ที่นี่ เราก็บอกให้มาวัดป่าบ้านตาดเราบอกเลยนะ ซึ่งเราไม่เคยบอกใคร เห็นเร็ว ๆ ร่อน ๆ อยู่ มูลนิธิหลวงปู่มั่นฝั่งธน ตอนเราไปนั่น ถามจะไปไหนมาไหน โลกโลกเลกอยู่ ไม่ได้หลักได้เกณฑ์ เราเลยบอกเลย มาอยู่ที่นี่แล้วมีอะไรก็จะพูดกันให้ได้หลักได้เกณฑ์ มากก็ได้จริง ๆ แนะนำอย่างนั้นแล้ว ท่านมาเล่าจุดไหน ๆ ถูกต้อง เรายอมรับ ๆ แล้วอธิบายต่อ ๆ ท่านก็ยอมรับ **เป็นพระที่มีหลักเกณฑ์อยู่มากท่านวันชัย** มาอยู่ที่นี่ เราละให้มา ตั้งแต่มูลนิธิหลวงปู่มั่นที่ฝั่งธน เห็นไปเร็ว ๆ ร่อน ๆ อยู่ นั่น เราดูลักษณะไม่มีหลักมีเกณฑ์ เราเลยบอกเลย **ธรรมดา เราจะไม่บอกใครง่าย ๆ ให้มาอยู่วัดป่าบ้านตาด**

นี่ความตั้งใจท่านมีแต่หาหลักยึดไม่ได้ ความหมายว่าอย่างนั้น เราเลยบอกให้มาวัดป่าบ้านตาดเลย มาก็ถามถึงเรื่องจิตใจ จากนั้นก็อธิบายให้ฟัง ท่านก็ทำด้วยความตั้งใจ ท่านมาพูดให้เราฟังตรงไหนถูกต้องๆ แล้วออกจากนี้ ก็ไปอยู่ที่ภูสังโฆ ท่านก็ดี ท่านได้หลักใจดี **ธรรมลึกลับเหมือนกัน ธรรมลึกลับเป็นเศรษฐกิจธรรมมานานแล้วนะ เรียกว่าเศรษฐกิจธรรม ถ้าธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรียกว่าเศรษฐกิจได้แล้ว เศรษฐีธรรม ธรรมภายในหัวอก ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วไม่จม**

เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๒ เป็นพระมีหลักเกณฑ์อยู่มาก

ท่านวันชัยก็ดี มีหลักใจเรียบร้อยแล้ว มาพูดเรื่องจิตตภาวนาให้ฟังทุกอย่างๆ เราก็เพียงคอยแนะๆ เท่านั้น ก็ผ่านไปได้ เรียกว่าผ่านไปได้แล้วท่านวันชัย ผ่านได้โดยสมบูรณ์ ไม่มีอะไรละ ก็เลศตมหาตัวไหนไม่มี เรียกว่าขาดสะบั้นไปเลย **ครองแต่ธรรมเต็มหัวใจ ถ้าธรรมครองใจแล้วสบายมาก ถ้ากิเลสครองใจเป็นไฟไปเลย มันต่างกัน**

เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑ ท่านวันชัยครองแต่ธรรมเต็มหัวใจ

วัดภูสังโฆก็ดี วัดผาแดงก็ดี นี่เป็นวัดทองคำ เพชรน้ำหนึ่ง ทั้งสองวัดนะ เป็นแต่เพียงนิสยวาสนาที่มาใช้ในแดนสมมุติต่างกันเท่านั้น ส่วนวิมุตตินั้นเหมือนกัน ลูกศิษย์ของเราทั้งสองเลยนะ ธรรมลึ จะไม่พูดเต็มปากได้อย่างไร ท่านวันชัยก็มาพูดต่อปากต่อคำ เรื่องการภาวนาเป็นยังไงๆ ชัดชัดตรงไหนเราเป็นผู้แก้ไขให้ทั้งนั้นๆ จนกระทั่งทะเลาะ อันหนึ่ง แล้วธรรมลึก็ตั้งแต่วันบวชแล้ว บวชวันถวายเพลิงหลวงปู่มั่น บวชวันนั้นที่วัดป่าสุทธาวาส ตั้งแต่วันบวชแล้วติดสอยห้อยตามเราตลอดเหมือนเด็กนะ ธรรมลึนี้เหมือนเด็ก ไม่มีธรรมวินัยอะไรเลย เอาพ่อแม่กับลูกเข้าเลย เป็นใหญ่กว่า เราจะไปไหนติดตาม คือไม่ต้องขออนุญาตนะ เห็นไหมไปกรุงเทพด้วย ด้อมตาม ถ้าไปขออนุญาตท่านจะไม่ให้ไป ต้องขมิยไปแบบนี้แหละ เห็นไหมล่ะ เป็นอย่างนั้น



ไปที่ไร่ อยากไปไปเลยนะ ป๊อบ ขโมยไปเลย เป็นอย่างนั้น นี่เป็นนิสัยอันหนึ่ง เราก็ทราบ นี่ก็ตั้งแต่ต้นมา เราสอนตั้งแต่ ก.ไก่ ก.กาเรื่อยมา ท่านวันชัยนี่ก็มาอยู่กับเราหลายปี เวลาท่านอยู่ที่มูลนิธิหลวงปู่่มั่นที่ฝั่งธนฯ พอดีเราไปนวดเส้น ก็ไปเจอท่านวันชัยที่นั่น ถามเหตุผลถามผล จะไปไหนมาไหนหลักเกณฑ์ไม่ค่อยมี เราก็ไม่เคยได้บอกใครให้มาอยู่กับเรา นี่ได้บอกเลย พอได้ความว่า เหมือนว่าหลักลอย ว้างั้นเถอะนะ จะไปไหนมาไหน พุดยาก ๆ ตอบยาก ๆ ลำบากการตอบ นี่แสดงให้เห็นว่าหลักลอย เราก็บอกว่า ถ้าจั้นให้ไปอยู่วัดป่าบ้านตาดกับผมที่วัด พอเรามาท่านก็ตามมา มาอยู่ที่นี่แล้วเข้า ๆ ออก ๆ จากนั้นก็ไปตั้งที่วัดนั้น เราก็ให้ไปอยู่ที่วัดภูสังฆะเรื่อยมา สักเท่าไรไปแล้ว มาอยู่กับเราตั้งแต่ปี ๒๕๒๓ มั่นก็ ๒๓ ปีแล้วตั้งแต่เกี่ยวข้องกันมา ใกล้ชิดติดพันจริง ๆ ๒๓ ปี



นี่เราก็สอนมาตั้งแต่ต้นเหมือนกันกับท่านลี ต่อปากต่อคำเราเอง เราเป็นคนสอนเอง เล่าเรื่องอะไรมาให้เราฟังเอง ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้เต็มปาก นี่เราฟังแล้ว ว่าทั้งสองนี้เป็นเพชรน้ำหนึ่งด้วยกัน ต่างกันแต่นิสัยวาสนาที่ใช้ในแดนสมมุตินี้เท่านั้น ส่วนวิมุตตินั้นเหมือนกันหมด กรุณาทราบเอาไว้

เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๖ เป็นตามนิสัยวาสนา

พระธรรมเทศนาเรื่อง

# ธรรมะออกจากรใจ

(ฉบับย่อ)



“ในครั้งพุทธกาลท่านเป็นแบบเป็นฉบับจริง ๆ บวชเข้ามาเพื่อความพ้นทุกข์จริง ๆ ไม่ว่าจะออกมาจากสกุลใดชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม เมื่อก้าวเข้ามาสู่วงกาสาวพัสตร์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนหมด ความคิดความปรุงการพูด การจา กิริยาความเคลื่อนไหวไปมาต่าง ๆ หมุนเข้าเพื่ออรรถเพื่อธรรมทั้งนั้น ไม่ได้หมุนเพื่อไปเป็นกิเลส เพราะท่านสลัดมาแล้ว และท่านก็มุ่งหน้ามุ่งตาต่อการบำเพ็ญ เพื่อชำระสะสางกิเลสซึ่งมีอยู่ภายในจิตใจของท่านให้จางลงไป ๆ ด้วยความพากเพียร

สติติดแนบกับตัว ดูหัวใจเจ้าของตลอดเวลา นี่ชื่อว่าผู้มีความเพียร ในอริยาบถใดก็ตามถ้ามีสติกำกับใจอยู่ เรียกว่าเป็นความเพียรทุก ๆ อริยาบถ จะเดินจงกรมไม่เดินจงกรมความเพียรคือสติจับกันกับจิตซึ่งเป็นตัวภัย ออกมาจากกิเลสปรุงแต่งออกมานั้น จับตลอดเวลาไม่ละเว้น นี่คือผู้มีความเพียร นอกจากนั้นจะพิจารณาทางด้านปัญญาแยกคายไปในแง่ใดภูมิใด สติก็ไม่ปราศจาก มีสติครอบอยู่เสมอ เรียกว่าเป็นความเพียรทั้งด้านสติทั้งด้านปัญญากำหนดอยู่นั้น โลกอันนี้เหมือนไม่มี เพราะโลกนี้เป็นโลกของกิเลสทั้งหมด ไม่ว่าจะสัตว์ตัวใดบุคคลใดสร้างแต่กิเลสเข้าสู่ภายในใจ เผาจนจิตใจให้รุ่มร้อนทั่วถึงกันหมด นี่เป็นเรื่องของกิเลส

เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ให้คิดออกไปหาเรื่องโลกเรื่องสงสาร เพราะเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด ให้คิดเข้ามาสู่จิตใจดูจิตใจ ผู้ที่จะเสาะแสวงหาผลประโยชน์แก่ตนจงมีสติทุกเวลา เพราะอำนาจของกิเลสผลักดันออกไปนั้นมันมีอยู่ทุกขณะ ๆ จึงไม่ให้มันคิดออกไป ผู้กำหนดคำบริกรรมภาวนาที่ยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์เป็นสมาธิเลย ก็ให้ถือคำบริกรรมภาวนานั้นเป็นหลักเกณฑ์ ด้วยสติตั้งติดแนบอยู่กับคำบริกรรมที่ติดกันอยู่กับความรู้ันั้น นี่เรียกว่าผู้มีความเพียรไม่ปล่อยปละละเลยไปไหนเลย นี่เรียกว่าความเพียร ขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ ผมได้ดำเนินมาอย่างนี้”

“คำบริกรรมอย่าปล่อย ปล่อยไม่ได้ พัดกันให้เต็มเหนี่ยวเลย ยืนเดินนั่งนอนอย่าไปสนใจยิ่งกว่าสติกับจิตกับคำบริกรรมให้ติดแนบกัน เมื่อถึงขั้นที่จิตสงบเด่นดวงแล้ว คำบริกรรมก็ค่อยจางไปเอง ถือความเด่นดวงของความรู้ันั้น

เป็นจุดที่ตั้งของสติ จับอยู่ตรงนั้นเรื่อย ๆ เลย ทีนี้ได้หลักเข้าไปเรื่อย ๆ ความสงบนั้นก็แน่นเข้าไปเรื่อย เพราะสติจ่อตลอดแทนคำบริกรรมอันแน่นหนามั่นคง

จากนั้นให้พิจารณาทางด้านปัญญา เมื่อจิตสงบแล้วจิตย่อมอิมัตถ์ ไม่อยากคิดถึงทางรูป ทางเสียง ทางกลิ่น ทางรส ซึ่งเคยรบกวนยาก่อกรวนเรามาเป็นเวลานานแล้ว พอมีสมถธรรมคือความสงบเป็นอาหารเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจก็ได้เต็มความสงบนี้แล้วไม่คิดรบกวนยากับอารมณ์ภายนอก เรียกว่าอิมอารมณ์ ทีนี้พาพิจารณาทางด้านปัญญา ปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นแยกสกลกายทุกสัดทุกส่วน ตั้งแต่ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก พิจารณาไปหมดในสรรพางค์ร่างกายของเรา จะเป็นร่างกายภายนอกภายในได้ทั้งนั้น ขอให้สติจับตลอดเวลาก็แล้วกัน”

“เมื่อมีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในการพิจารณา เพราะการพิจารณานี้เป็นงานของจิตทางด้านปัญญา ย่อมทำงานตลอดไป เมื่อทำงานมาก ๆ แล้วย่อมมีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ถอยเข้ามาพักในทางสมาธิเพื่อเอากำลังจิตเมื่อเข้าสู่สมาธิแล้วย่อมปล่อยวางงานทั้งหลายเข้าสู่ความสงบตัวสบายเย็น ปล่อยวางภาระ เหมือนถอดเด็ยถอดหนามเวลานั้น อยู่กับความสงบนั้นเสียไม่ต้องยุ่งกับงาน เวลาให้สงบให้สงบจริง ๆ ไม่ต้องยุ่ง อย่าให้มาเกี่ยวข้องกันเวลาให้สงบ ให้สงบจริง ๆ นี้เรียกว่าสมาธิ พอตัวแล้วถอยขึ้นมาพิจารณาทางด้านปัญญาอีก ทีนี้ไม่ต้องยุ่งกับสมาธิ”

“ทีนี้เมื่อชำนาญถึงขนาดนั้นแล้ว เอา ตั้งขึ้นดูมัน ต้นเหตุของอสุภะมาจากไหน ให้ตั้งเอาไว้ตรงนั้นให้ฟังดู มันจะเคลื่อนไหวไปไหนให้ดู นี่ละตัวสำคัญที่จะจับเงื่อนมันได้ เอาตรงนี้เป็นจุดสุดท้ายของการพิจารณาร่างกาย เมื่อชำนาญเต็มที่แล้วให้เอามาตั้งไว้ที่หน้าเรานี่ คือไม่ทำลาย ถ้าเป็นกองอสุภะก็ให้มันเป็นกองอสุภะอยู่นั้น ให้จ้างดูความเคลื่อนไหวของอสุภะที่ประจักษ์อยู่ต่อหน้าต่อตาเรานี่ มันจะเคลื่อนไหวไปไหน เอ้า จ้องดูอยู่นั้นมันจะเคลื่อนไปที่ไหน เอา พิจารณาให้ชัดเจน ถ้ายังไม่ชัดเจนพิจารณาอีก เอาจนกระทั่งแตกกระจายกระจายเหมือนอย่างที่เคยเป็นมา

เมื่อพิจารณามีความชำนาญแล้วตั้งอีกคู่อีก กำหนดดูความเคลื่อนไหวของมัน มันจะไปไหนมาไหน เอาจนกระทั่งถึงรู้ต้นเหตุของมันว่าออกมาจากไหน อสุภะอสุภังนี้ออกมาจากไหน ใครเป็นผู้มาปรุงมาแต่ง ใครเป็นผู้มาสำคัญมันหมายความว่า เป็นอสุภะอสุภะ จับไว้ให้ดี แล้วมันจะหมุนเข้าสู่ใจทีเดียว นั่นละรากฐานที่จะถอนกามกิเลสถอนตรงนั้นะ พอกำหนดเข้าไปแล้วมันจะหมุนตัวเข้ามาเอง โดยไม่มีใครบอกก็ตาม ไหลเข้ามาสู่ใจ ตรงนี้ละตรงที่จะตัดสินกันระหว่างกามกิเลสกับเรื่องของร่างกาย จะตัดสินกันที่ตรงนี้”

“เอาขั้นนี้ให้ดีนะ กายคตาสติอย่าปล่อย เอาให้หนักให้ทำงานกับอันนี้ ออกจากนั้นให้เข้าสู่สมาธิ ตั้งหน้าตั้งตาทำ จากนั้นปัญญาอัตโนมัติจะไม่ต้องบอกแหละ เริ่มตั้งแต่ขั้นกามกิเลสขาดสะบั้นลงไป ปัญญาอัตโนมัตินี้จะหมุนตัวเป็นเกลียวลื่นไปเลย ได้ยับยั้งเอาไว้ระความเพียรขั้นนี้ ขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ ส่วนขั้นกายคตาสติ การพิจารณาอสุภะอสุภังนี้เป็นปัญญาชุลมุนวุ่นวาย จะว่าอัตโนมัติหรือไม่อัตโนมัติ มันก็ชุลมุนของมันด้วยความชำนาญชำนาญในอสุภะอสุภะนั้นโดยลำดับลำดับ หุ่นตัวกันอยู่ในนั้น จะว่าอัตโนมัติก็ไม่ผิด แต่ธรรมไม่ได้สนใจแล้วว่าอัตโนมัติไม่อัตโนมัติ ให้สิ่งเหล่านี้ได้ขาดสะบั้นลงจากหัวใจแล้วเป็นที่พอใจ”

“พิจารณาอสุภะอสุภัง เอากิเลสตัวนี้เป็นเครื่องฝึกซ้อมไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่เสร็จแล้วแล้วนะ มันหากฝึกซ้อมไปในตัวของมันเอง ฝึกซ้อมเรื่องกามกิเลสทั้ง ๆ ที่มันรู้แล้วขาดสะบั้นไปแล้วก็ตาม มันเอาที่ฝึกซ้อมเสียก่อน นิमितนอกนิमितในมันเอามาฝึกซ้อมภายในจิตใจ จนกระทั่งนิमितนี้ไม่มีเหลือ ส่วนร่างกายนี้มันหมดปัญหาของมันไปแล้ว แต่ยังมีนิमितอันหนึ่งที่อยู่ในใจ ที่จะให้เป็นเครื่องเล่นของปัญญาขั้นนี้ ให้กามกิเลสนี้ละเอียดล่อล่อสุดขีดเข้าไป ชั้นลำดับที่สอบได้มี เช่นอย่างเราสอบได้ ๕๐% เรียกว่าสอบได้ นี้ขั้นกิเลสขาดลงไป ๕๐% ได้แล้วที่นี้ ระดับของอันนี้จะละเอียดเข้าไป เหมือนที่ว่าอนาคามี นั้นละละเอียดขึ้นไปอย่างนั้น

อนาคามีคือผู้สิ้นกาม ความละเอียดลงไปอีกโดยลำดับ ฝึกซ้อมอันนี้ให้ละเอียดลงไป ๆ เรื่อย ๆ ถึงขั้นกามกิเลสที่สิ้นไปแล้ว นิमितอันนี้เป็นเครื่องฝึกซ้อมจิตให้มีความชำนาญในด้านนามธรรม ที่นี้อะไรเกิดขึ้นมา ๆ เมื่อเวลาเราพิจารณาทางนิमितอันนี้หมดจริง ๆ แล้วมันไม่มีนะ นิमितตั้งขึ้นพับดับพร้อม ๆ ตั้งขึ้นมันก็รู้เลยว่าตั้งขึ้นไปจากภายในใจไปเป็นภาพอะไรขึ้นมามันก็ออกจากภายในใจ มันรู้แล้ว ๆ ที่นี้ดับลง ๆ จิตก็มีแต่ความว่างว่าง ๆ เรื่อย สัจญาอารมณ์คิดปรุงขึ้นมาอะไรก็ดับพร้อม ๆ ตามกันไปเรื่อย ๆ นี่ละเชื้อไฟคือสัญญาอารมณ์เกี่ยวกับเรื่องนามธรรม เป็นเชื้อไฟส่วนนี้ สติปัญญาตามด้อนเข้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเข้าถึงจุดใหญ่ อย่างนั้นซิพิจารณา

อะไรเกิดขึ้นที่ไหนมันก็ออกมาจากจิต ๆ ไม่ว่าจะปรุงดีปรุงชั่วหมายอะไร ๆ มันก็ออกมาจากจิต ๆ ตามเข้าไปก็ไปถึงจิต ๆ ก็เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วมันก็เข้าถึงจิตจุดใหญ่ละเอียด มันออกมาจากอันนี้ ๆ หมุนเข้าไปก็ถึง อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา โอ้ ตัวใหญ่จริง ๆ อยู่ที่ตรงนั้น นั่นเห็นชัดเจน เข้าไปถึงนั้นแล้วก็ฟังกันลงตรงนั้นเลย อ้อ มันเข้าตรงนี้ ๆ พิจารณาเข้าไปในจุดนั้น จุดที่มันเกิดของสัญญาอารมณ์ทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อพิจารณาเข้าไปตรงนั้นก็ถึงจุดนั้น ๆ ฟังกันลงแล้วขาดสะบั้นลงไปหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว ถ้ามหาทำไมนิพพาน ก็อันนี้เองปิดนิพพาน พอเปิดจ้ำขึ้นมาแล้วนิพพานถามหาอะไร”

“พอมาถึงขั้นผัสกิเลสพังขาดสะบั้นลงไป เหลือแต่ธรรมชาตินี้ล้วน ๆ แล้ว อ้อ ที่เราเคยคาด่านิพพานเห็นจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ขาดสะบั้นไปหมดเลย อันนี้กับนิพพานที่เราคาดนี้กับธรรมชาตินี้เข้ากันไม่ได้เลย แต่ก็ให้ชื่อว่านิพพานนั้นแหละ จากนั้นก็แยกไปอีก ให้มันถนัดใจจริง ๆ แล้วคือว่าเป็นธรรมชาติแล้ว จิตอันนี้เป็นธรรมชาติ พระพุทธเจ้ากระเทือนหมดทั่วแดนโลกธาตุ เป็นอย่างเดียวกันนี้ เป็นธรรมชาติเรียบร้อยแล้ว พระอรหันต์องค์ไหนตรัสรู้งี้เข้าไปเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน”

“ธรรมชาตินี้เป็นอยู่ในหัวใจของเรานี้กับคำว่า นิพพาน นิพพานนั้นรู้สึกว่ายากมากนะ ธรรมชาตินี้ คาดไม่ได้เลย แต่ก็ต้องเอาชื่ออันนั้นละมาใส่ มหาวิมุตติ มหานิพพานเลยเป็นเรื่องยากไปหมดเลยถ้าว่าธรรมธาตุ อย่างนั้น เอ้อ เข้ากันได้สนิทนะ นี่มันประจักษ์ในหัวใจ พอว่าธรรมธาตุเท่านั้นเข้ากันได้สนิทหมด บรรดาพระพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์ สาวกอรหัตตอรหันต์ทั้งหลายทุกๆ องค์ พอถึงขั้นนี้แล้วนับเป็นธรรมธาตุด้วยกันหมด แต่ก็ต้องใช้ ชื่อเพราะโลกนี้มีสมมุติก็ต้องชื่อนิพพานหรือมหาวิมุตติ มหานิพพาน แต่ถ้าว่าธรรมธาตุไม่ค่อยมีใครพูด เราถอด ออกมาพูดโดยไม่สงสัย อ้อ นี่ธรรมธาตุแล้วเป็นอย่างนี้ นี่ละผลของการปฏิบัติ”

เทศน์อบรมพระเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒





ที่นี้ก็มาชาติสุดท้าย..คำว่าไม่มาเกิดอีกรู้ได้อย่างไร **สนทสิฏฐิโก**รู้ประจักษ์เจ้าของมันต่อกันเยื่อใยมีเข้ามาเล็กน้อย วัฏวน เชื้อของวัฏวนให้พาเกิดพาตายตัดเข้ามาๆ ถอนทั้งรากแก้วรากฝอยขึ้นพรวดที่เดียวหมดเลย ตายหมดต้นไม้ต้นนั้นเมื่อถอนรากขึ้นมาแล้ว ทั้งรากแก้วรากฝอยถอนขึ้นมาหมดแล้ว ขาดสะบั้น มันตายหมดกิ่งก้านสาขาคอกใบ เมื่อถอน **อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา** ออกจากหัวใจแล้วก็หมด เรื่องที่จะเกิดจะตายต่อไปไม่มี หมดเท่านั้นละ รู้ประจักษ์ใจไม่ต้องถามใคร

เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑ สนทสิฏฐิโกรู้ประจักษ์ใจ